

PAÍS BASC PÀGINA 19

Julen Arzuaga, reconegut jurista basc, desglossa en un article les principals claus per entendre els últims processos judicials espanyols a l'esquerra abertzale. Arzuaga va ser absolt durant el judici a Gestores Pro Amnistia-Askatasuna

OBSERVATORI PÀGINA 20

Els principals mitjans del país van emetre l'entrevista a l'activista Enric Duran penjada al portal *Okupem les Ones* i es van saltar les condicions marcades per *Creative Commons* amb l'objectiu d'obtenir més beneficis empresarials.

RICARHD STALLMAN PÀGINA 28

Stallman, impulsor del programari lliure, fundador de la GNU i de la Free Software Foundation exposa el rerefons ideològic d'aquest moviment que promou l'absència de control en tots els àmbits de la informàtica.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N108

24 de setembre de 2008

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Girona i Barcelona hauran de pagar una taxa publicitària i totes les despeses del pas del Tour

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 16

El 8 i 9 de juliol, dies laborables, es col·lapsarà la circulació viària

Protestes al pregó i a la cursa de la Mercè per denunciar el procés judicial contra Jona

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

Dos dels esdeveniments centrals de la Festa de la Mercè de Barcelona, el pregó i la cursa, van ser testimonis de les protestes per la persecució de Jonathan, Jona, un noi de 23 anys del barri de l'Eixample. Els grups que li donen suport denuncien que "és víctima d'un muntatge policial que pretén castigar-lo pel seu compromís social". Una dotació de policia de país el va detenir l'octubre de l'any 2006, pocs dies després de la manifestació veïnal de rebuig al desallotjament del parc del Forat de la Vergonya. L'acusaven d'haver participat en aldarulls i d'haver atacat la policia. La fiscalia ha ratificat aquesta versió i pretén condemnar-lo a vint anys de presó.

ALBERT GARCIA

Una desena de banderoles solidàries van creuar la línia d'arribada de la cursa de la Mercè simultàniament amb el guanyador

Residus nuclears i instal·lacions obsoletes

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

El vídeo talibà difós a 'El País', editat per una fundació propera a Bush

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

CCOO i UGT s'oposen a les millores laborals de la plantilla de TMB

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

Rastres de violència a la ploma de Yasmina Khadra

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Mohamed Moulessehoul ha viscut les promeses esperançades

del socialisme algerià, la deriva d'un règim cap al partit únic i les cares més salvatges de la repressió institucional.

. EDITORIAL

S'obre un debat públic

La setmana passada es va fer pública l'acció d'un activista de Barcelona que va sostreure gairebé mig milió d'euros a diverses entitats bancàries. Els diners han estat destinats a finançar diferents moviments socials i a la publicació i la distribució de 200.000 exemplars del diari *Crisi*, on s'explicava el funcionament del sistema financer i les relacions dels bancs amb les multinacionals, els mitjans de comunicació o la destrucció del medi ambient.

Aquesta acció ha servit per mostrar i denunciar el funcionament irracional tant del sistema financer com dels bancs i les caixes i per obrir un debat sobre el paper que juguen avui dia aquestes entitats. El fet que moltes d'elles hagin optat per no posar cap denúncia evidencia que intenten evitar que s'obri un debat públic, fins al punt que un portaveu de Bankinter treia importància a l'acció declarant que, per ells, "31.000 euros no són res". Mentrestant,

segons l'Institut Nacional d'Ocupació, només a Catalunya l'atur va augmentar 20.118 persones durant el mes d'agost -que resulten un total de 342.082 desocupades- i els principals bancs i caixes van començar el 2008 amb uns beneficis nets de 10.656 milions d'euros.

Pel que fa a la resposta dels moviments socials, el fet que centenars de persones col·laboressin en el repartiment de *Crisi* per tot el territori mostra que, tot i que ha estat una acció individual, alhora ha estat recolzada activament per una part dels moviments socials. No obstant això, també és cert que dins els propis moviments socials ha sorgit un debat al voltant de la validesa d'aquesta acció, no tant sobre l'acció en si mateixa, sinó sobre com s'ha dut a terme. A partir d'ara caldrà veure les repercussions que tindrà l'acció dins els propis moviments socials i el recolzament que rebrà per part de la resta de la població.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Tres reflexions

Laia Alsina
directa@setmanaridirecta.info

Primera. Massa mentides. Hi ha qui menteix quan defensa els qui ataquen Occident i dona suport a règims teocràtics, masclistes, dictatorials i represius. Hi ha qui menteix quan enarbora la bandera de la llibertat i, després, critica qui actua lliurement, en coherència amb el que pensa, amb el que creu. Hi ha qui menteix quan coarta els qui no són de la seva sang i es tanca al gueto i oblida (potser conscientment) que la majoria dels qui es mouen ho fan per arribar més enllà del propi melic.

Segona. Als mitjans alternatius no hi ha censura. Hi ha debat, anàlisi i la voluntat de difondre una realitat que massa sovint no arriba a la societat. De vegades no ens en sortim i qüestionar-nos una i mil vegades pot ser pesat i

Aquest cap de setmana he d'escriure tres cartes. I mai sé què dir-hi. Són cartes a tres persones perseguides per pensar. Tancades entre reixes. I mai sé com començar-les. Després, el full es fa curt.

qui sap si inútil, però la presa de decisions entre persones de diversos colors ideològics mai és sobrer. Reescriure, replantejar, redreçar, rectificar, rebatre...Reconstruir.

Tercera. Aquest cap de setmana he d'escriure tres cartes. I mai sé què dir-hi. Són cartes a tres persones perseguides per pensar. Tancades entre reixes. I mai sé com començar-les. Després, el full es fa curt. Falta espai. Animar-les, explicar-los el nostre dia a dia, parlar de banalitats o de moments transcendentals. Primer costa d'engegar, després falta espai. Després d'una setmana de condemnes i il·legalitzacions em faltaria espai i hi hauria més cartes (massa) per escriure.

Post Data: El món ha canviat. Ja no som al segle XIX. Canviem el llenguatge, canviem els discursos i, potser així, aconseguirem de canviar-ho tot.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana volem, especialment, desitjar molta sort a l'Helena i en Joan, col·laboradors de la Directa, que se'n van a Sud-àfrica a copsar la realitat de més a prop. Que us vagi molt bé!

També hem de comentar que aquest cap de setmana hem fet assemblea general del col·lectiu al centre social Mika Echebehere de Sabadell. Volem agrair a la gent de la corresponsalia vallesana que ens hagin acollit tant bé i al Moi de Girona la paella vegetariana -boníssima- que vam poder degustar. L'assemblea, contràriament al que sol succeir, va anar molt ràpida; es van poder parlar tots els punts de l'ordre del dia i va quedar temps per anar a fer una cerveseta... això últim només els de sempre.

Finalment -i avisant amb temps perquè tothom es guardi la data- ens agradaria anunciar que farem una festassa per Cap d'Any. Òbviament, la fem perquè necessitem els diners, ja que anem més escudrades que un pensionista el dia vint -per cert, el mes passat no vam poder cobrar... Però també la fem perquè tenim ganes de passar-nos-ho bé. Entre nosaltres i amb vosaltres. No hi falteu. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ANTHONY GARNER

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions
| Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Pau Cortina
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Xavi Camós
La indirecta | Sergi Picazo
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **RECOEIXEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
- **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Abril de 2008: es coneix que a la central nuclear d'Ascó I hi va haver una fuga radioactiva durant el mes de novembre. No es va comunicar. Agost de 2008: es produeix un incendi a la sala de turbines de Vandellòs II. Tothom va pensar que l'incendi que va ocasionar el tancament de Vandellòs I havia estat més complex. Les notícies de després de l'incendi semblen indicar que, en el fons, no tant. Coincidint amb ambdós fets, Enresa publica el concurs i licita la construcció d'un cementiri nuclear (ATC, ATI...). Mentrestant, es publiquen fotos impossibles de turisme a Ascó.

EL CAMP · EL CONCURS PER L'ATI D'ASCÓ I LA LICITACIÓ APAREIXEN DESPRÉS QUE ES CONEGUÉS LA FUITA D'ASCÓ I L'INCENDI DE VANDELLÒS II

La creació de cementiris nuclears agreuja la concentració territorial del sector

La setmana passada membres de la corresponsalia del Camp van parlar amb Sergi Saladié, portaveu de la Coordinadora anticementiri nuclear. En aquest reportatge publiquem bona part de la informació resultant de la conversa. Les comarques del sud de Catalunya compten amb quatre centrals nuclears: 1972 Vandellòs I, clausurada l'any 1989 després d'un incendi; 1982 Ascó I; 1985 Ascó II (després de la fuga se sap la quantitat de partícules radioactives que s'han trobat, però encara no se sap les que es van escapar); i 1987 Vandellòs II. A banda d'altres problemàtiques relacionades amb l'aigua, les tèrmiques o l'energia eòlica, hi ha una altra amenaça sobre la taula: el cementiri nuclear.

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

L'ATC (Almacen Temporal Centralizado) és un projecte d'Enresa (empresa pública que s'encarrega de la gestió dels residus radioactius i del desmantellament de les instal·lacions nuclears) que consisteix en la creació d'un cementiri nuclear, un magatzem on aniria a parar els residus de totes les centrals nuclears ubicades a l'Estat espanyol. L'ATC hauria de funcionar al voltant de l'any 2011 o 2012.

L'ATI (Almacen Temporal Individualizado) -com una mena de pla B seria un cementiri nuclear que s'ubicaria prop de cadascuna de les centrals nuclears existents a l'Estat espanyol.

La CANC creu que la construcció d'un magatzem temporal per la central és el pas previ a l'edificació d'un cementiri nuclear a mig termini

El mes d'abril d'enguany, coincidint amb el període de Setmana Santa, es va treure a concurs el projecte d'ATI a Ascó mitjançant un procediment d'urgència. El mes d'agost la seva construcció va sortir a licitació.

La Coordinadora Anticementiri Nuclear es va sorprendre d'aquesta urgència i de les coincidències. La disposició sobre la licitació, per

Central nuclear de Vandellòs II

exemple, es va redactar a principis d'agost, però no es va publicar fins després de l'incendi de Vandellòs II. El concurs, a banda de la coincidència amb la Setmana Santa, es va convocar després que es conegués la fuga d'Ascó. Un dels altres fets particulars és que el projecte va sortir a concurs per procediment d'urgència, tot i que les piscines d'altres nuclears se saturaran abans que la d'Ascó. Cofrentes, per exemple, se saturaria l'any 2010 mentre que la d'Ascó no ho faria fins el 2013-2014, quan l'ATC ja estaria en funcionament.

Darrere aquestes coincidències la CANC veu la intenció de -un cop construït l'ATI d'Ascó- ampliar-lo i convertir-lo en l'ATC. No en va, Enresa prefereix ubicar l'ATC en llocs que ja tenen centrals i més "cultura nuclear", o sigui indrets amb poca gent, una població relativament envellida i on els diners tenen relació amb l'acord dels ajuntaments.

La Coordinadora Anticementiri Nuclear (CANC)

La CANC es va crear l'agost de l'any 2006, arran dels rumors que Ascó i Vandellòs eren possibles candidates a acollir l'ATC que projectava Enresa. L'objectiu era intentar avortar el projecte

abans que nasqués, si bé poc a poc ha esdevingut un col·lectiu antinuclear.

La Coordinadora -que va aplegar persones provinents de les lluites contra el transvasament, les tèrmiques o la massificació eòlica- va engegar una campanya de presentació de mocions als ajuntaments. En aquest moment un total de 56 municipis del

56 municipis i 7 consells comarcals han presentat mocions contràries a la construcció d'un cementiri nuclear

Camp de Tarragona i la Ribera d'Ebre han presentat mocions contràries al cementiri nuclear. Això suposa un 60% de la població. Curiosament, el primer ajuntament que ho va aprovar va ser el de Vandellòs, l'alcalde del qual portava les relacions públiques d'Enresa fins que, després de l'apro-

vació de la moció, va ser acomiadat. També s'hi han mostrat contraris set consells comarcals (els quatre de l'Ebre, Priorat, Baix Camp i Alt Camp). Al mateix temps, es van iniciar contactes amb el Parlament.

Vandellòs II

Per la seva banda, La Coordinadora anticementiri nuclear (CANC) afirma que l'incendi recent a la central nuclear de Vandellòs II es va produir arran d'una fuga d'hidrogen que va provocar una explosió i un incendi posterior. Malgrat la *metralla* de la mida d'un puny que es va generar, l'ensorrament d'un envà de formigó i els danys en determinada maquinària, no hi van haver danys humans, ja que un empleat va tancar la vàlvula d'accés de l'hidrogen i va avisar els bombers perquè, davant el risc d'explosió, abandonessin l'espai. L'Associació Nuclear Ascó Vandellòs i el Centre de Seguretat Nuclear mantenen que l'incendi el va causar un problema de l'interruptor principal.

La CANC afirma que el problema arrenca de l'any 2004-2005, quan un problema de corrosió del sistema de refrigeració de la central va ocasionar el seu tancament durant uns mesos. Greenpeace va denunciar el problema

i el CSN va intervenir i va disposar tota una sèrie de canvis. Durant el transcurs de les obres d'una torre de refrigeració, les excavacions -propres a l'edifici de turbines- van ocasionar moviments en el terreny i van provocar una desalineació de la turbina i vibracions a l'eix del rotor. Malgrat les injeccions de formigó que es van dur a terme, el problema no es va resoldre i es van produir fugites d'hidrogen. El mes de juliol ja hi va haver un previ d'incendi.

L'alcalde de Vandellòs va ser acomiadat com a relacions públiques d'Enresa després d'aprovar la moció

L'ANAV i el CSN ja coneixien les vibracions perquè l'any 2007 -arran d'una denúncia del CANC- van afirmar que entraven dins els "paràmetres normals". Ara s'està substituint el rotor.

ÀNGEL MONLEÓ

, de dalt a baix

TERRES DE L'EBRE · UNA IMATGE MANIPULADA MOSTRA UNA DONA PRENENT EL SOL AMB VISTES SOBRE LA CENTRAL

Tanquem les nuclears destapa un muntatge d'Ascó publicat a la premsa

Muntatge fotogràfic distribuït per l'agència EFE

María J. Romano
elcamp@setmanaridirecta.info

Tots els diaris es van fer ressò, el 19 d'agost, de la proposta del Consell de Seguretat Nuclear (CSN) de sancionar la central nuclear d'Ascó amb una multa d'entre 9 i 22,5 milions d'euros per l'accident ocorregut a la planta entre el novembre de 2007 i el juliol de 2008 i del qual la instal·lació no va informar fins el mes d'abril.

En alguns diaris la notícia anava acompanyada d'una fotografia curiosa, presa pel fotògraf Jaume Sellart i distribuïda per l'Agència EFE, on es veia una dona amb bikini i barret prenent el sol en una butaca de platja davant la central nuclear. La imatge de despreocupació i relaxació estival de la dona resultava sorprenent en aquest indret i contrastava fortament amb el contingut de la notícia. De fet, la fotografia contrarestavava la idea del perill que implica la fuga radioactiva per la qual la central d'Ascó va rebre una "multa rècord" i mostrava la indústria nuclear naturalitzada per la comunitat local.

La fotografia contrarestavava la idea de perill que implica la fuga radiocativa per la qual la central va rebre una multa

Els peus de foto amb què es va publicar la imatge no deixaven dubte que es tractava d'una situació real i reforçaven el missatge amb el qual s'havia ideat l'acció: "Una mujer toma el sol cerca de la central nuclear de Ascó, ayer" (El

Els voltants de la central, un indret inhòspit, lluny de la imatge que es pretén vendre.

Peiódico de Catalunya), "Buena vista y buen sol. Una veraneante descansaba ayer en una hamaca y tomaba el sol desde una montaña cercana a la central de Ascó" (La Vanguardia).

El diari *El Mundo* va publicar la imatge dies més tard. En una notícia de l'edició del diumenge 24 d'agost, el diari afirmava que els habitants d'Ascó no manifesten temor per la seva salut després de l'últim incident radioactiu i afegia la foto de la dona amb el text següent: "Vacaciones nucleares. El buen tiempo de la Costa Dorada de Tarragona en agosto es perfectamente extrapolable a los alrededores de la localidad de Ascó. Quienes veranean o residen en el municipio están tan acostumbrados a la vida junto a la planta nuclear que la han integrado en el paisaje con la naturalidad que demuestra la mujer de la imagen (...)".

L'espai de la fotografia és inhòspit, de difícil accés i sense vegetació

A part dels diaris esmentats, la foto va aparèixer en altres mitjans d'àmbit local i regional, com ara *Diario de Navarra*, *El Correo Gallego*, *Diario de Ibiza*, *Diario de Córdoba*, *El Periódico de Extremadura*, *El Periódico de Aragón* o *Las Provincias de Valencia*.

Davant d'una imatge tan inversemblant, membres del col·lectiu Tanquem les Nuclears van iniciar una recerca per localitzar el lloc dels voltants d'Ascó on

una estiuellant s'hauria disposat a prendre el sol. Mitjançant el *Google-earth* i l'arxiu de mapes de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, van trobar l'emplaçament exacte des d'on es va fer la foto. Tal com mostren les imatges a sota, es tracta d'un espai inhòspit, de difícil accés i sense vegetació, situat en un turó a més de 100 metres sobre el curs de l'Ebre i al qual la dona hauria arribat després de conduir per pistes forestals accidentades.

En definitiva, l'anàlisi de Tanquem les Nuclears mostra que la imatge distribuïda per l'Agència EFE és difícilment creïble. El col·lectiu denuncia que es tracta d'un muntatge de les propietàries d'Ascó i l'empresa gestora, ANAV, per netejar la imatge de la central i fer-nos creure que la població no té problemes amb la planta i fins i tot pot gaudir de la seva panoràmica.

Tanquem les nuclears destaca que manipular imatges per reforçar discursos falsos és una pràctica comuna

Tanquem les Nuclears també ha destacat que l'ús d'imatges manipulades per reforçar discursos falsos és una pràctica comuna dels grups de pressió. El cas de la dona amb barret seria un exemple de l'ofensiva propagandística del lobby nuclear que "aporta un toc grotesc a una realitat sinistra".

CATALUNYA · ANÀLISI DE LA PRODUCCIÓ ENERGÈTICA AL TERRITORI

Les claus del sistema elèctric

Sergi Saladié Gil
Geògraf i professor a la
Universitat Rovira i Virgili
sergi.saladie@urv.cat

ANGEL MONLEÓ

En relació al sistema elèctric català hi ha tres aspectes inqüestionables. Primer, la majoria de la potència elèctrica instal·lada (uns 8700MW) està basada en fonts contaminants i perilloses, com les tèrmiques de fuel/gas i les centrals nuclears, que representen un 80% de la potència elèctrica total. Segon, el desequilibri territorial entre els centres productors i els centres consumidors provoca uns impactes a les perifèries i unes pèrdues (de fins al 35%) en el transport de l'energia. Així doncs, mentre les comarques del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre tenen el 61% de la potència elèctrica instal·lada, només en consumeixen un 13%. A l'extrem oposat trobem les comarques de la regió metropolitana de Barcelona i les comarques centrals, amb una potència instal·lada del 26% i un consum del 65%, i les comarques de Girona, amb un 1% de la potència instal·lada i un 13% del consum. Tercer, el sistema de generació elèctrica està centralitzat en grans plantes productores (més de 500MW), controlades per unes poques empreses (Endesa, Iberdrola, Gas Natural), que en treuen grans beneficis econòmics anuals. A més, un altre efecte afegit a aquestes situacions és la ineficiència general dels sistemes generadors d'electricitat, que perden més del 50% (fins un 60% en el cas de les centrals nuclears) de l'energia en forma d'aigua i aire calent i impossibiliten el reaprofitament d'aquesta calor residual per fer cogeneració (aigua calenta per calefacció i usos domèstics industrials).

El model elèctric actual està a les antípodes del desitjable

Aquesta situació determina una sèrie de situacions territorials, socials, ambientals i econòmiques que es poden resumir en els punts següents:

- Emissions contaminants que contribueixen a l'escalfament global del planeta (en el cas de les centrals tèrmiques).
- Risc d'accident nuclear, problemàtica de la gestió dels residus radioactius i absència d'estudis epidemiològics que determinin el nombre d'afectats de malalties canceroses (en el cas de les centrals nuclears).
- Deficiències en la seguretat de les centrals nuclears instal·lades a Catalunya: l'any 2007 van acumular el 62,5% dels successos notificables de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol, segons dades del Consell de Seguretat Nuclear (CSN). De gener a agost de 2008, ja n'acumulen el 70,1%.
- L'incendi recent a la sala de turbines de la CN Vandellòs (que el 2005 ja va haver d'aturar-se durant sis mesos per un problema molt greu de corrosió detectat al sistema de refrige-

Central nuclear de Vandellòs II

ració), o la fuga radioactiva a la CN Ascó I han posat de manifest uns fets molt greus provocats per la mala gestió de les empreses gestores (Endesa i Iberdrola). Concretament, en el cas d'Ascó: emissió de radioactivitat amb possibilitats d'incidència en la població (segons paraules de la pròpia presidenta del CSN) derivada de la manipulació dels sistemes de mesura de la radioactivitat des de l'any 2003 (segons ha afirmat la pròpia empresa gestora). Tots dos fets estan tipificats com a delictes al Codi Penal (articles 341 i 342) i són castigats amb penes de quatre a vint anys de presó.

- Tres dels quatre incidents més greus de la indústria nuclear de l'Estat espanyol han tingut lloc a les centrals nuclears instal·lades a Catalunya: any 1989, accident a la CN Vandellòs I, que va obligar a clausurar-la i, posteriorment, desmantellar-la. Any 2005, incident a la CN Vandellòs II, que va obligar a la seva aturada durant sis mesos. Any 2007-2008, fuga radioactiva a Ascó I, a dia d'avui encara no se sap la quantitat total de radioactivitat alliberada.

- Socialització dels costos i privatització dels beneficis: el desmantellament de les centrals nuclears i la gestió dels residus radioactius van a càrrec de l'empresa pública Enresa, que es finança a través del rebut de l'electricitat (per exemple, fins avui, el desmantellament de la CN Vandellòs I ja ha costat uns 600 milions d'euros). Mentrestant, Endesa i Iberdrola guanyen 1,8 milions d'euros nets cada dia amb l'exploració de les tres centrals nuclears instal·lades a Catalunya.

- Subdesenvolupament en la implantació d'energies renovables: Alemanya, amb menys de la meitat

d'hores de sol, el 2007 disposava de 3800MW (l'equivalent a quasi quatre centrals nuclears!) en energia solar fotovoltaica, mentre l'Estat espanyol només té 593MW instal·lats.

- Protagonisme excessiu de l'energia eòlica en un territori on hi ha altres fonts energètiques abundants (solar i biomassa).

Endesa i Iberdrola guanyen 1,8 milions d'euros nets cada dia amb l'exploració de les tres centrals existents a Catalunya

- Concentració de centrals eòliques en forma de grans polígons eòlics en territoris empobrits (l'interior de les comarques del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre concentren més del 50% dels projectes de Catalunya); allunyades dels grans centres consumidors (amb pèrdues per transport); controlades per grups inversors que -amb unes ajudes públiques elevades- només recerquen el benefici econòmic a curt termini; que no signifiquen el tancament de centrals contaminants i perilloses, i que reverteixen minsament en l'economia de la zona.

- La liberalització del mercat elèctric a l'Estat espanyol (1998) ha comportat una tendència a l'alça en les exportacions de l'electricitat: ja fa quatre anys seguits que l'Estat és exportador net d'electricitat (Segons l'Informe del Sistema Elèctric de Red Eléctrica de España; www.ree.es). En aquest con-

text, s'entenen les pressions de les empreses elèctriques per fer més projectes de tot tipus, inclosa la famosa línia elèctrica coneguda com a MAT.

- El Pla de l'Energia 2005-2015 aprovat per la Generalitat de Catalunya preveu un increment de la potència d'un 49%, mentre pel mateix període l'Institut d'Estadística de Catalunya preveu un increment del 22% de la població. Aquest fet aprofundeix en l'aspecte lucratiu de la generació de l'electricitat i incrementarà, sens dubte, els nivells exportadors.

- El mateix Pla, preveu instal·lar el 50% de les noves instal·lacions a les comarques del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre (centrals tèrmiques i centrals eòliques), fet que aprofundirà el desequilibri territorial entre producció i consum.

- De cada 100 unitats energètiques (fuel, gas, urani) que s'injecten al sistema de generació elèctrica, al consumidor final només n'hi arriben entre 25 i 30, depenent de la distància generació-consum i de l'estat de les xarxes de transport i distribució.

- Retrocés demogràfic a les àrees on hi ha centrals: Ascó perd divuit hab./any durant els darrers 25 anys. El poble de Vandellòs ha perdut 100 habitants durant els darrers 30 anys.

- La comarca de la Ribera d'Ebre, amb dues centrals nuclears, és la comarca amb el PIB *per capita* més alt de Catalunya i, en canvi, és la 34ena en Renda Familiar *per capita*. També és la que presenta un percentatge més elevat de població que viu en la pobresa (17,4%, segons l'Anuari de la Pobresa 2002 de Caixa Catalunya).

Davant aquesta situació, algunes de les qüestions que caldria prioritzar són:

- Mesures d'estalvi i eficiència energètica. Només amb l'acostament dels centres productors als consumidors es podria arribar a estalviar fins un 50% de les actuals instal·lacions, a través de l'aprofitament de la calor residual per a cogeneració (calefacció i aigua calenta sanitària per habitatges i indústries).

- Desenvolupament integral de les energies renovables: solar tèrmica, solar fotovoltaica, termosolar, eòlica, biomassa.

- Implantació massiva d'energia solar tèrmica a les teulades, que podrien arribar a significar un 20% d'estalvi.

- Implantació massiva d'energia solar fotovoltaica a les teulades. Hi ha estudis que demostren que amb el 80% de les teulades existents a Catalunya cobertes amb plaques fotovoltaïques (uns 250km²=0,7% de la superfície de Catalunya) es podria cobrir la demanda energètica.

- Seguir l'exemple alemany, que ha decidit tancar les nuclears i ha instal·lat 3800MW de solar fotovoltaica, el 40% de la qual està situada a les teulades particulars, el 50% en edificis i equipaments públics i espais urbans degradats (i controlats per consorcis públics-privats) i només un 10% són hortes solars.

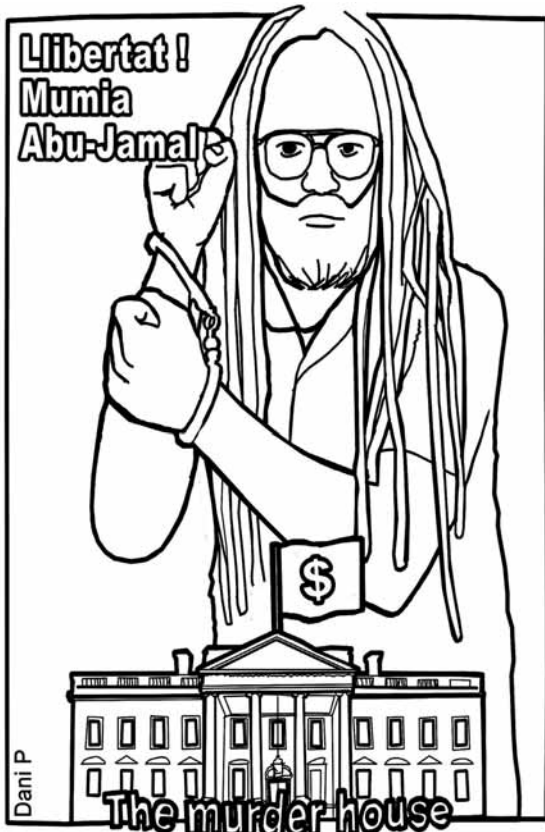
En resum, patim un sistema elèctric que està a les antípodes del desitjable. Així doncs, seria ambientalment més respectuós, econòmicament més viable i socialment més just un sistema on predominessin les fonts renovables diversificades (solar, eòlica, biomassa), distribuïdes territorialment en funció de la demanda i en petites i mitjanes unitats productores controlades pels propis consumidors i/o per empreses mixtes, públiques i privades.

, impressions

Francesc Arnau · Advocat
opinio@setmanaridirecta.info

Obama i Mumia: vius o morts? (6a crònica)

DANI PLANA

Fiладельia 9. La senyora Julia Wright, periodista afroamericana resident a París, al seu últim article, afirma que Barak Obama i Mumia Abu-Jamal tenen alguna altra cosa en comú, a part del color negre de la seva pell. I és que la mort violenta de qualsevol dels dos hauria de sacsejar la

societat dels EUA de dalt a baix. El primer, Obama, ja s'ha hagut de veure comparat massa vegades amb personatges negres que van morir assassinats quan estaven impulsant canvis que podien haver estat decisius per la comunitat afroamericana. El segon, Mumia, encara ara, corre el risc que se li apliqui la

pena de mort per un delictes que no va cometre, igual que els ha passat durant els últims anys a tants i tants ciutadans negres i llatins. No hi ha forma humana de garantir la vida d'Obama, si els que controlen el Sistema decidissin assassinar-lo. Això ja ens ho deia (fa escassament dos mesos) el senyor Don Cox, exblack panther exiliat a França. En canvi, sí que es pot afirmar que és a causa de l'acció humana i solidària que Mumia és viu, malgrat que la seva condemna a mort es va produir el 1982 per uns fets ocorreguts el 1981.

El 1963, el Sistema va decidir que John F. Kennedy no li convenia com a president dels Estats Units, que no podia fer prou bé el negoci amb ell. I el va fer matar. L'informe de la Comissió Warren que va investigar el crim és ridícul i faria riure si no fos tot tan tràgic.

El 1968, Robert F. Kennedy, candidat a la presidència, també fou assassinat. Havia anat massa lluny en la seva trajectòria anterior com a ministre de Justícia del govern del seu germà. El mateix any, Martin Luther King, que era considerat per l'FBI com a susceptible de convertir-se en un *messies* negre, també fou assassinat, com ho fou l'any 1964 Malcom X per raons semblants... Obama no s'ha definit massa clar ni fort en res. Segueix fidel a la línia política que li permet no marcar més diferències que les estrictament necessàries amb el partit de la competència, els republicans. I pel que fa als temes que podrien afectar la comunitat negra, ha estat suficientment moderat perquè no es pugui distingir entre demòcrates i republicans. Igual que passa amb el tema de la guerra de l'Iraq. No hi ha diferències apreciables. Però el Sistema pot sospitar que s'està fent el moderat per, després, si aconseguís entrar a la Casa Blanca,

plantejar canvis dràstics en les estructures socials.

Pel que fa a Mumia, el sindicat de policies de Filadèlfia -que són els abanderats a l'hora de seguir insistint que se l'executi- no semblen adonar-se del tot de què significa aquest pres polític per les persones afroamericanes. El 1964, si els negres haguessin sabut el dia i l'hora que havien de matar Malcom X, haurien estat molts els disposats a lluitar fins a la mort per impedir-ho. Igualment hauria passat si haguessin sabut el dia i l'hora per a Martin Luther King. O després, quan li va tocar al *black panther* Fred Hampton, que fou assassinat mentre dormia a casa seva, a Chicago. Si tornessin a fixar dia i hora per a Mumia, la gent sortiria al carrer a impedir-ho. I si l'assassinessin legalment, la revolta seria impressionant.

Ara bé, aquest país té una llarga tradició d'assassinats legals. No van fer matar el matrimoni Rosenberg, durant la guerra freda, acusant-los d'espionatge a favor de la Unió Soviètica? I els obrers Sacco i Vanzetti? Se sabia que eren tan innocents com Mumia, però la raó d'estat va ser més forta que res. I ara, amb Mumia, no tenim cap garantia que no passi el mateix.

Un jutge amb vergonya

Avui, als locals d'un sindicat amic dels MOVE, que és conegut com a 1199, s'ha fet una trobada que ha començat a les 12 del migdia i ha durat quatre hores. Les dues primeres, dedicades a discutir el dret dels presos dels MOVE a gaudir del règim obert penitenciari després de més de 30 anys de presó. I la resta del temps, a estudiar la manera d'afrontar la delicada situació legal de Mumia en l'actualitat.

El col·lectiu Educators for Mumia va presentar un document d'interès inquestionable. Es tracta

d'un resum de les 41 pàgines que ocupa el vot particular que va emetre el jutge Ambro al Tribunal del Tercer Districte quan van dictar l'última sentència el mes de març passat. Aquest resum, que consisteix en dos folis, el puc ben tornar a resumir aquí, reproduint paraules textuales del jutge: "...no veig cap raó per la qual hàgim de denegar al senyor Abu-Jamal l'aplicació dels nostres precedents jurisprudencials". És a dir, a la sentència on deneguen el dret a un nou judici a Mumia, els jutges han hagut de forçar tant l'argumentació que han anat fins i tot en contra de resolucions anteriors que ells mateixos havien dictat. I això és el que ha fet que el jutge Ambro tingués vergonya i necessités explicar la seva postura, que dins el tribunal ha quedat en minoria.

La mort violenta d'Obama o de Mumia hauria de sacsejar la societat dels EUA de dalt a baix

El jutge també es queixa de l'existència d'un vídeo a la Fiscalia del Districte de Filadèlfia que, a mitjans dels anys vuitanta, era utilitzat per entrenar els fiscals en la manera d'impugnar i suprimir els membres del jurat que fossin negres. El fiscal del cas Mumia va rebutjar deu ciutadans negres d'entre els quinze membres del jurat. I aquesta dada escandalosa, diu aquest jutge, hauria de ser suficient per reconèixer que hi va haver racisme en el tractament que es va donar al cas, de manera que ara s'hauria de fer un nou judici. Feta la llei, feta la trampa.

Rosa Carbó · Sociòloga
opinio@setmanaridirecta.info

La televisió escombraries traspasa fronteres

Diada a dia la televisió escombraries va agafant més terreny. Actualment veiem com aquests tipus de programes intenten netejar-se la cara i passar desapercebuts, tot introduint seccions de pseudodebat sobre temes d'actualitat. Per fer-ho es nodreixen de tertulians amb una reconeguda trajectòria tertuliana. És a dir, saben parlar en públic, argumentar, fer demagogia quan cal i, sobretot, fer creure que coneixen i són especialistes de tota matèria, des de la física quàntica

fins a la política internacional, passant per la nanotecnologia.

Un cas d'aquest estil és *La Noria*, un programa que en molt poc temps s'ha adequat a la perfecció a qualsevol qualificatiu escatològic. Donant una lliçó de manca d'ètica periodística i personal, van entrevistar Verónica Santander, la dona que va ser defensada per Jesús Neira quan la seva parella, Antonio Puerta, intentava agredir-la. Antonio Puerta va apallissar Neira i, actualment, aquest es troba a l'hospital en estat de coma. Finalment Verónica Santander no va

denunciar l'agressió de la seva parella com a violència masculista.

Aquest episodi és indubtablement dramàtic i traumàtic per la lluita contra la violència de gènere. El fet que el tractament mediàtic de la situació traspasés els programes amb contingut informatiu i amb certa credibilitat i derivés a les tertúlies amb protagonistes del circ mediàtic dona més proves de la manca d'ètica i de responsabilitat de les persones que avui dia estan a la televisió.

Però no sols això, en aquesta entrevista, hi van participar tertu-

lians com Pilar Rahola o María Antonia Iglesias, que vesteixen de credibilitat allò que no en té. Aquests personatges polifacètics són incapaces de conèixer la repercussió de la seva presència en aquests programes. Aquestes tertulianes tan aviat estan en un mitjà d'informació amb credibilitat com escridassant algú, fent demagogia barata i banalitzant qüestions de rellevància política i social. Totes dues escriuen en diversos mitjans de comunicació que, mínimament, tenen credibilitat. Pilar Rahola, per exemple, escriu tant a *El*

País com a *La Vanguardia*, passant per l'*Avui* i *El Periódico*. Això, sens dubte, diu molt de la capacitat camaleònica de Pilar Rahola i de la manca d'analistes als diaris que creiem mínimament seriosos.

Amb tot això veiem que els límits que separen els mitjans de comunicació seriosos i aquells dedicats a explotar tot allò barroer són cada cop més confusos. Allò esperpèntic i patètic es disfressa de seriós i allò seriós es fa cada cop més patètic, pedant i sense cap tipus d'interès públic. És el món a l'inrevés.

Pau Alabajos i Ferrer · Cantautor i secretari del Col·lectiu Ovidi Montllor
opinio@setmanaridirecta.info

L'espill flamenc

A Brussel·les, el passat 11 de juliol, vaig tindre l'oportunitat d'assistir a un concert molt especial. En la Gran Plaça, centre neuràlgic de la ciutat, es van congregar diversos grups i solistes que canten en neerlandès. Aquesta llengua, parlada per 24 milions de persones repartides en diversos estats (Bèlgica, Països Baixos, Surinam, Aruba i les Antilles) és l'idioma oficial de la Regió Autònoma de Flandes, situada a la vora sud-est del Mar del Nord.

El concert en qüestió està emmarcat dins d'una jornada de reivindicació identitària, política i cultural: el dia 11 de juliol es commemora la victòria d'una milícia flamenca, formada per camperols i artesans, enfront de l'exèrcit francès comandat pel rei Felip IV, que pretenia annexionar el comtat de Flandes a les possessions de la Corona. Estem parlant de la Batalla dels Esperons d'Or, que va tindre lloc l'any 1302.

Ens falta perspectiva a l'hora d'analitzar la nostra situació política concreta

Els nacionalistes flamencs no han triat gratuïtament la ciutat de Brussel·les per celebrar aquesta festa. La capital de l'Estat de Bèlgica, que també és seu del Parlament Federal Flamenc i capital de la Regió Autònoma de Flandes, és bilingüe. Es calcula que un 90% de la població parla francès i un 10%, neerlandès, si bé és cert que, fins a les primeries del segle XX, la llengua vehicular de Brussel·les sempre havia estat el flamenc.

Us ho puc assegurar de primera mà: pel que fa als edificis oficials i

a la publicitat institucional, no s'observa un predomini esferèidor del francès. La megafonia, els cartells, les centraletes telefòniques o els documents oficials es troben sistemàticament en les dues llengües, garantint el dret de les minories a viure plenament en el seu idioma. Per posar un exemple gràfic, l'Hospital Universitari de Sant Pere, que he tingut l'oportunitat de conèixer a fons, té tota la retolació de l'edifici en bilingüe, els serveis d'assistència social et pregunten abans d'atendre't en quina llengua prefereixes que et parlen i, fins i tot, el nom oficial de l'Hospital està institucionalitzat amb les dues nomenclatures (CHU Saint Pierre / UMC Sint-Pieter).

Però no ens desviem del tema. Imagineu-vos, per un moment, que el pròxim 25 d'abril convoquem una manifestació a Madrid per reivindicar més autogovern (o millor encara, *tot* l'autogovern!) i, com a cloenda festiva, muntem un macroescenari en la Puerta del Sol perquè hi actuen els grups i solistes més destacats de l'escena musical en català. Posats a fer política ficció, s'haurien d'habilitar unes exorbitants mesures de seguretat perquè aquesta jornada d'afirmació nacional i cultural no acabara com el Ball de Torrent, a galdades. Els diaris anirien plens d'articles apocalíptics, les ràdios escalfarien l'ambient amb els discursos cavernícoles dels gurus de la comunicació i els partits i grupuscles d'extrema dreta esmolarien les navalles.

Encara n'hi ha més: la Càmera de Representants de Bèlgica, un dels dos organismes del Parlament Federal (l'altre és el Senat), està dividida en dos grups lingüístics, el francòfon i el neerlandòfon, i els diputats s'adscriuen a un o altre grup segons la circumscripció electoral per la qual són escollits. En l'indivisible i sacrosant Estat espanyol, en canvi, els defensors acèrrims de la Constitució s'omplen

la boca amb paraules dissenyades a mida per mantindre a ratlla les ambicions nacionalistes. Mentrestant, el Parlament plurinacional del nostre Estat plurinacional no contempla la possibilitat que els diputats amb escó s'expressen en la llengua pròpia dels seus territoris. Quin sentit té vanagloriar-se de tanta plurinacionalitat, si després la igualtat de drets no

està garantida? Els dèficits pel que respecta a reconeixements culturals i lingüístics de la Constitució espanyola posen de manifest l'estancament d'una via hipotètica d'autonomia per als conflictes territorials latents; i està clar que els projectes federalistes de temporada no tenen l'acceptació social necessària per situar-se en el centre del debat polític. D'altra

banda, les reformes estatutàries de perfil baix tampoc no suposen, ni molt menys, una solució eficient per a aquest problema. Els textos aprovats pels diferents parlaments autònoms són capats en arribar a Madrid i els retalls competencials són un last per la descentralització efectiva de l'Estat.

No pretenc pontificar, en absolut, que el model flamenc siga millor que el nostre. Cadascú té les seues contradiccions i els seus obstacles particulars. Si he volgut escriure aquest article és perquè,

Imagineu-vos, per un moment, que el pròxim 25 d'abril convoquem una manifestació a Madrid per reivindicar més autogovern

de vegades, crec que ens falta una miqueta de perspectiva a l'hora d'analitzar la nostra situació política concreta. Em fa l'efecte que ens deixem portar per les circumstàncies conjunturals i ens costa reflexionar amb distància. Pense que establir analogies amb el cas flamenc (i amb altres projectes d'autodeterminació que afecten diversos estats-nació europeus contemporanis) ens facilita l'abstracció i ens ajuda a qüestionar-nos el paper que juguen les fronteres estatals dins de la Unió Europea del futur, aquella que ha de respondre a les exigències de sostenibilitat de la mundialització econòmica i que ha d'edificar les bases de la convivència entre els pobles i cultures del nostre continent.

Gemma Ubasart i González · Politòloga
opinio@setmanaridirecta.info

Garanties per a qui?

L'article d'avui el començaré amb una anècdota que va succeir al darrer ple municipal del meu poble, Castellar del Vallès. En aquella sessió es duia a terme la discussió d'una moció presentada per l'agrupació d'electors L'Altraveu on es demanava (amb arguments tècnics i polítics) la paralització de les obres de construcció del polígon industrial de Can Bages. Aquest polígon seria el tercer al municipi i convertiria en ciment una zona d'especial interès connector. En relació amb el tema, el PSC, CIU i ERC conformen un bloc monolític. No mostren cap discrepància ni preocupació. Doncs bé, enmig de la intensa discussió que es va

desencadenar, ens va sorprendre la magnífica exaltació de l'estat de dret i les garanties democràtiques que va fer l'alcalde del PSC, amb l'objectiu de defensar la construcció del polígon industrial. Curiosament, aquest argument va ser recollit amb veheència per l'exalcaldessa de CIU al seu bloc. Sembla que els nostres polítics només es recorden de drets i llibertats quan es tracta de defensar especuladors i empresaris.

En un procés de retallades de drets i llibertats com el que estem vivint durant els últims anys a l'Estat espanyol, als nostres representants polítics els hauria de fer vergonya la frivolitat amb què apelen a l'estat de

Aquesta setmana s'ha dictat sentència d'entre vuit i deu anys de presó per a 21 membres d'organitzacions antirepressives basques

dret. Aquesta setmana, sense anar més lluny, s'ha dictat sentència d'entre vuit i deu anys de presó per a 21 membres d'organitzacions antirepressives basques que fins al moment havien actuat de manera pública i legal i s'han il·legalitzat dues formacions polítiques que compten amb el suport d'una part destacada de l'electorat. També podríem parlar de tants immigrants explotats al lloc de treball, enriquint empresaris mai perseguits per la llei, o fer referència als i les treballadores que moren de manera massiva freqüent durant la seva jornada laboral i converteixen l'Estat espanyol en un dels països amb unes taxes de sinistralitat més altes d'Europa.

Malauradament, l'anècdota explicada no és un fet aïllat, sinó que forma part d'una cultura política més àmplia. La mateixa que justifica la intervenció de l'Estat quan el mercat no se n'acaba de sortir, en el procés d'enriquir els de sempre, o que només parla de drets i garanties quan, per exemple, s'ha de construir un polígon industrial. En nom del pluralisme democràtic es poden acceptar diverses aproximacions i respostes polítiques a un problema, però no es poden degradar valors i principis bàsics de l'estat de dret. No hem de permetre la banalització d'allò que ha costat tants esforços a les generacions que ens han precedit.

, impressions

. A LA CANTONADA

LLENGUA

A la llengua el que és de la llengua

Eulàlia Lledó i Cuní

Ahores d'ara ja es deu haver vist que la llengua no és sexista ni racista ni conté en la seva essència cap biaix ideològic. Les llengües -ja sé que dir-ho és una obvietat- són senzillament sistemes de comunicació, sistemes que permeten afinar molt i molt a l'hora de compartir informació, sentiments, coneixements... Amb la llengua podem dir mentides i no per això diem que la llengua és mentidera; podem reprimir una persona i no per això atribuïm a la llengua la repressió; podem animar i no per això diem que és especialment encoratjadora. El que la llengua fa és radiografiar amb extrema precisió allò que es pensa. Li ho hauríem d'agrair: és un sistema de coneixement extraordinari; és molt pràctica, ja que només escoltant una persona sabem de quin peu calça, si interessa o no, si es comparteixen les seves idees o no; dóna dades valuosíssimes. Si m'aparto una mica del tema que m'ocupa, no és insòlit veure en la premsa algun titular sobre la mendicitat com a problema de la ciutat i, en canvi, l'habitatge com a problema de qui no té llar (o més específicament de la joventut). Com és que la mendicitat es presenta com un problema de la ciutat i no de qui l'ha de practicar? Finíssima i explícita la redacció: el problema és veure-ho (quin mal d'ulls!), no ser-ho. Encara que això són figures d'un altre paner, si la notícia va acompanyada d'una foto, és més que possible que s'hi vegi una indigent. No és que n'hi hagi més, és que s'aprofita per presentar una dona en una postura de debilitat.

Quan una dona està formant una criatura es diu que està esperant, com si no fes res, com si estigués permanentment assegurada

Sóc conscient que insistir en el fet que la llengua no és sexista té més d'una esquadra. Una podrien ser les parelles desiguals, aquell fenomen que la sociolingüística denomina *dislocació semàntica per qüestions de gènere*, que es pot constatar en el fet que no vol dir el mateix una *qualsevol* que una *qualsevol*. En femení, s'entendria algun aspecte més o menys censurat relacionat amb la promiscuitat; en masculí, un home mediocre, gris, anodí. Sembla, en aquests casos, com si realment el sexisme estigués inscrit en la llengua, com si en depengués. Hi ha, però, casos que ho desmenteixen: *dona pública* era, fins fa poc, només sinònim de *prostituta*, mentre que *home públic* volia dir tota una altra cosa. A mesura que les dones es van dedicant a la cosa pública, l'expressió està agafant també aquest sentit per a les dones i s'està buidant de *moralina*.

Hi ha altres tipus de fenòmens. Per exemple, el fet que quan una dona està formant una criatura (amb tot el que això suposa d'esforç continuat, de despesa física i psíquica) es digui que està *esperant*, com si no fes res, com si estigués permanentment assegurada en una butaca. El que és clar és que la llengua no ha obligat a crear aquesta expressió perquè es tracti d'una activitat que no sigui cabdal *per se*, sinó que és fruit d'una consideració humana androcèntrica sobre la gestació: s'anomena així perquè la fan les dones. Res no impedeix dir que està *creant* una criatura. Les i els parlants hi tenim la paraula.

. EL CIGALÓ

"Funcionem de manera independent respecte els governs"

Sandra.
CONDUCTORA
DEL PROGRAMA
CIÈNCIA INFUSA
DE RADIO PICA

GROOVY COSTA

'Musidora' és el nom artístic de la Sandra, artífex i conductora del programa 'Ciència Infusa', dirigit als amants de la ciència ficció i de la literatura i el cinema futuristes. Un viatge intergalàctic ja habitual en l'escaleta de Ràdio P.I.C.A., una eina de difusió artística amb més de trenta anys a l'esquena.

Nora Miralles

Quina és la situació actual de les ràdios lliures a Barcelona?

La situació és de tolerància o al·legalitat. Funcionem de manera independent respecte els governs i les pressions polítiques, les modes passatgeres i la cultura de la banalitat. A molts països europeus, les ràdios lliures i co-

munitàries reben el suport de les institucions. En canvi, aquí se'n obvia, tot i els anys que portem treballant dur per mantenir les nostres estacions.

Quin és el segell d'identitat de Ràdio P.I.C.A.?

Sens dubte l'originalitat dels seus continguts i la voluntat de prioritzar les tendències creatives. També la seva gestió, ja que està formada per una federació d'individualitats bastant reticents a l'assemblearització, que deleguen gairebé tot el pes de l'organització de l'emissora en el seu fundador.

A quin perfil responen els oients de 'Ciència Infusa'?

Sobretot, acostumen a ser persones interessades en l'art i la cultura, amb inquietuds socials i crítiques amb la normalitat i la uniformitat.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

La Diada Nacional i les dones

Imma Oliveres i Prat, Les Borges del Camp

Durant l'acte institucional del 11 de setembre d'enguany al Parc de la Ciutadella, Lúcia Pujol va cantar dues versions de cançons tradicionals catalanes davant del president de la Generalitat, el president del Parlament, quasi tots els consellers, els Mossos d'Esquadra i unes 12.000 persones de públic. Una de les cançons fou "Caterina de Lió". El fragment interpretat explica la història de Caterina, que rentava la bugada sota el pont de Lió. La cançó diu "ja en passen tres galants / que l'han assaludada / ... I quan arriba a casa, el marit que l'espera, després de ser informat per la sogra, li'n venta bastonada / de tantes que n'hi ha dat, / per morta l'ha deixada / ... Llavors Caterina es posa al llit i alceu-ne lo llençol / i també la flassada, / mireu a dintre el llit, / veureu la sang com raja". La cançó, plena de trulclències, continua, tot i que Lúcia Pujol només va cantar fins aquí. Com és possible que es canti amb tota impunitat en un acte institucional una cançó on la violència contra les dones és tan salvatge? Per què és tradicional? Algú s'atreveria a cantar en la mateixa situació alguna de les moltes cançons tradicionals que parlen d'anar a *matar moros*? Les cançons de continguts racista contra àrabs, negres o jueus fa anys que se censuren, per què doncs hem de continuar cantant cançons catalanes que degraden les dones i parlen de maltractaments sota l'argument que són tradicionals? Malgrat el caire bonic, romàntic i tradicional que sovint envolta aquestes i moltes altres cançons, caldria ser molt més exigents i rigorosos en la seva utilització acrítica, no fóra que, en nom d'una mena d'ingenuïtat folklorica, estiguéssim consolidant models d'acció discriminatoris, violents i sexistes. Em sap greu que la Generalitat no tingui en compte aquestes coses, ja que hi ha altres cançons tradicionals on la dona té un paper i un protagonisme molt més important que les dues que va

escollir Lúcia Pujol per ser interpretades a la Diada. I el que encara em sap més greu és que d'això ningú no se'n va adonar. L'adjectiu *tradicional* no pot ser, mai, una patent de cors.

En Franki de Terrassa, sancionat

Grups de suport a Amadeu Casellas

Sembla que no pugui ser, però és. El Franki de Terrassa ha estat sancionat (ha de dormir un dia més a la presó cada setmana) per la seva carta de solidaritat amb el pres anarquista Amadeu Casellas, escrita durant la vaga de fam de 76 dies d'aquest darrer. En quina mena de país vivim? No diuen que hi ha llibertat d'expressió? Doncs, quina mena de llibertat és aquesta que castiga no ja per la presumpta participació -mai demostrada- en uns fets, sinó per una opinió? Que les presons són les clavagueres més fosques d'aquest pretès estat de dret no ho diu el Franki: ho diem tots i totes les que les hem patides, ni que sigui de rebot, per fora, sense anar més enllà de les parets de les visites -que sempre són difícils-, amb normes canviants i gratuïtes, amb entrebancs de tota mena. I això podem afirmar-ho sense haver estat mai a dins. No pararem de demanar la llibertat completa pel Franki (la llibertat no té graus!) per l'Amadeu i per tants presos i preses que pateixen a la pròpia pell uns càstigs reservats, de fet, a tots aquells que o bé són pobres o rebels o totes dues coses.

'El señorito en su cortijo'

ASPEPC-SPS Federació de Secundària

Qui tingui una mínima cultura literària o cinematogràfica recordarà la imatge a la qual fem referència: el capatàs damunt d'un carro, a la porta de la finca, sota la mirada divertida i distant del *señorito*, que assenyalava amb el dit -*tu sí*- els agraciats amb feina per

aquell matí d'entre un munt de pobres que la demanen. I aquesta és la imatge que, un any més, evoca el desastre organitzatiu dels actes públics de nomenament celebrats a finals del mes d'agost. Per començar, cal recordar que no es fa cap favor a ningú. Les vacants ofertes s'han de cobrir i encara gràcies que algú accepta els llocs de treball que *sobren*. Tothom sap quin pa s'hi dóna, a molts centres, i quines feines i horaris recauran a molts pobres substituïts o interins. Ja se sap, per tenir feina, hom s'empassa qualsevol cosa. Però encara és més sagnant que la cosa vagi per barris. Podem establir una classificació de la gestió segons els serveis territorials on anem. Dit altrament, cadascú fa el que li sembla. Així doncs, tenim serveis que convoquen multituds, d'altres que convoquen poca gent per estalviar-se problemes, llocs on es va relativament de pressa i amb puntualitat, serveis amb temps d'espera africans, serveis on algun responsable té la deferència de donar rebuda als convocats i explicar-los el procés i d'altres on no es diu ni bon dia... Enguany la cosa millora amb els professors que tot i tenir un nomenament per dos anys han estat cessats per culpa de la falta de previsió del Departament. En alguns llocs, si més no, algú s'ha preocupat de disculpar-se. El més normal ha estat ignorar el fet. També ens han arribat queixes per nombrosos errors, *salts* en els números d'ordre de les llistes...un desgavell.

El fet que alguns serveis territorials treballin amb un mínim d'eficàcia només agreuja el problema: significa que la situació delirant d'altres llocs només s'explica si sumem la incompetència habitual amb la desídia més absoluta. És del tot inacceptable que l'Administració pública d'aquest país continuï donant aquest espectacle de república *bananera*. Hem citat i reconegut casos de gestió més eficaç. Per tant, és evident que és possible fer-ho millor. No és demanar massa que la retòrica del Departament sobre la *valoració del professorat* es tradueixi en un tracte com a mínim digne de la part del professorat en situació més precària. Si són bons per treballar on no vol ningú, també ho són per rebre el tracte que l'Administració els ha de donar.

, així està el pati

La guàrdia civil fa batudes de migrants a la verema | PÀG. 10

Carrefour, primer empresa en denunciar Enric Duran | PÀG. 11

El GR podrà creuar la finca de la mansió de Lloret | PÀG. 12

Crítiques a l'obertura de l'hotel de l'illa Robadors | PÀG. 17

QUECHUA

BARCELONA · ES VAN OPOSAR A PARTICIPAR DE LA VAGA I ARA ASSEGUREN QUE EL QUE S'HA ACONSEGUÏT ÉS INSUFICIENT

CCOO i UGT no volen signar els acords de millora laboral per la plantilla de TMB

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'assemblea de conductors i conductores d'autobusos de Barcelona va aprovar el 10 de setembre per una aclaparadora majoria els acords de millora laboral aconseguits després de les mobilitzacions que es van viure a les cotxeres i als carrers de la ciutat al llarg de quatre mesos. Sota el conegut lema de *Dos dies!*, es van dur a terme manifestacions, vagues, accions i publicacions informatives i es van crear grups de suport d'usuaris i usuàries. Tot allò va comportar expedients, multes i detencions, les conseqüències penals de les quals encara cuegen. Durant aquelles setmanes els

Els quinze delegats de la CGT i ACTUB van recolzar els acords, els dotze de CCOO, la UGT i el SIT no

delegats sindicals de CCOO i la UGT van mostrar la seva oposició a les protestes dirigides des del Comitè de Descansos i que rebien el suport de la CGT i ACTUB. Les centrals sindicals oficials argumentaven que les demandes laborals eren inviabilitats i que posarien TMB al llindar del col·lapse financer. També asseguraven, en la mateixa línia que la direcció de l'empresa, que les usuàries serien qui acabarien pagant la factura de la reducció de jornades laborals. Mentrestant, La direcció de TMB, sota el comandament de Dídac Pestaña i Assumpta Escarp, va organitzar una campanya de material gràfic i audiovisual -amb una despesa de més de 100.000 euros- amb l'objectiu de desprestigar les vaguistes.

Diversos treballadors van xiular durant la visita d'Hereu i Escarp fa dues setmanes a la seu de TMB

Ara, per la sorpresa de molts, CCOO i UGT no volen signar els acords que ha assumit la pròpia direcció de TMB, però amb un nou argumentari. Segons aquests sindicats l'acord serà perjudicial per la plantilla. El 15 de setembre, un cop havia rebut l'aval assembleari, el comitè d'empresa va portar el document con-

sensuat a votació. Els quinze delegats de la CGT i ACTUB van recolzar els acords, els dotze delegats de CCOO, la UGT i el SIT s'hi van oposar o es van abstenir. CCOO, a més, va editar fulletons informatius que es van repartir entre els i les conductores on es deia que la reducció horària i les millores retributives incidirien

en la reducció del servei a algunes línies, amb el conseqüent acomiadament de personal eventual contractat durant els mesos d'estiu. Tot i això, el fet que la majoria de delegats s'hagin mostrat favorables als acords ha propiciat que aquests s'hagin ratificat i que ja siguin vigents. D'altra banda, la CGT i ACTUB consideren que els

sindicalistes que ara critiquen les millores laborals "no tenen cap legitimitat ja que, si fos per ells, avui dia no s'hauria aconseguit res" i reclamen que "Si no pessen fer res pels treballadors d'aquesta empresa, que es posin a un costat i no davant nostre". CGT i ACTUB recorden també que "a les eleccions sindicals parcials ja van ser escollits i que haurien de reflexionar sobre aquest fet".

Els 25 minuts diaris

Pel que fa al contingut dels acords, cal dir que no assoleixen els dos dies de descans fix, tot i que s'hi apropa. En la discussió, la plantilla va considerar raonable acceptar aquesta oferta temporalment fins arribar al mes de desembre, data en què el nou conveni ha de comportar una ampliació del que s'ha aconseguit. Fins que llavors no s'aprovi el conveni col·lectiu definitiu, la plantilla podrà acumular hores intercanviables per dies de descans o per diners en metàl·lic.

A la pràctica, l'acord haurà significat una reducció de 108 hores laborals per cada treballador

Per cada jornada treballada des del maig, cada conductor o conductora ha acumulat 25 minuts. La suma d'aquests 25 minuts diaris, doncs, es pot bescanviar per dies festius o per un increment a la nòmina. A la pràctica, això significarà una reducció de 108 hores laborals a finals d'any. Si finalment la negociació del nou conveni que ha d'incloure els dos festius per tota la plantilla quedés estancada, aquest acord dels 25 minuts acumulables quedaria automàticament prorrogat.

Veïns i conductors d'autobusos protesten per la reducció de serveis a les línies menys 'rendibles'

Paral·lelament a la negociació dels acords de la vaga dels dos dies, ara, la plantilla s'ha trobat amb la decisió de TMB de reduir costos mitjançant la disminució de la freqüència de pas de vehicles a les línies que tenen un "menor nombre de passatgers" segons les seves estadístiques de validació

de tiquets. La conseqüència més directa ha estat l'acomiadament de 81 professionals del volant contractats durant els mesos d'estiu. La reducció mitjana del servei ha estat d'un 7%, però a les línies 32, 74 i 120 se supera de llarg el 20%. En total hi ha 47 trajectes afectats per la remodelació horària. El 18

de setembre una vuitantena de veïns i veïnes de la Trinitat Vella es va manifestar conjuntament amb una vintena de conductors d'autobusos per denunciar aquesta situació, que afectarà especialment els barris més perifèrics i amb menys alternatives de transport públic.

, així està el pati

ALT CAMP · LA VEREMA HA ESTAT MARCADA PER LES INSPECCIONS DE TREBALL

La petita pagesia cada cop té més dificultats per regularitzar els temporers

Directa El Camp
redaccio@setmanaridirecta.info

enguany la campanya de recollida de raïm a la comarca de l'Alt Camp ha estat marcada per les batudes sobtades de la Guàrdia Civil, ordenades des de la Inspecció del Treball. La pagesia de municipis com Bràfim, Vila-rodonà o Aiguamúrcia ha rebut les visites sorpresa, ja fos quan sortien del poble a primera hora del matí camí de les vinyes, amb el tractor i el seu equip de temporers, o bé al llarg del dia al mateix camp mentre recollien el raïm. Així mateix, si les batudes s'han fet mitjançant patrulles de terra, molts pagesos han confirmat l'existència d'un helicòpter que sobrevolava la zona amb l'objectiu de localitzar

Una de les múltiples vinyes de l'Alt Camp

La pagesia ha rebut visites sorpresa a primera hora del matí o bé al llarg del dia mentre recollien el raïm

els camps on s'estava treballant, tal com ja es va veure l'any passat a la zona del Penedès. Entre la documentació demandada, es reclamaven els contractes laborals i els documents d'identitat o permisos de residència del personal treballador. En la majoria de casos les

inspeccions han acabat amb la imposició d'una multa (5.000 euros per treballador/a sense contracte), fet que ha provocat que molts pagesos s'hagin vist obligats a aturar la seva activitat i no hagin pogut acabar de fer la collita. Segons els pagesos, una multa d'aquestes característiques dispara el cúmul de despeses econòmiques a les quals ha de fer front la pagesia mitjana per subsistir del camp. De fet, l'aban-

donament del camp català i la no incorporació de gent jove són dos indicadors evidents de manca de possibilitats de la petita i mitjana agricultura davant les grans empreses agrícoles.

Malgrat les dificultats per poder treure un sou del que es cultiva, el pagès incorpora temporers -sovint retribuïts en negre- que a finals d'agost ja s'apropen als municipis per treballar la temporada de la verema. La majoria

d'aquestes persones són joves estudiantis, famílies senceres d'ètnia gitana i persones immigrades -majoritàriament sense papers- que viuen a remolc de les diferents temporades de recol·lecta al camp. Vénen de Lleida de la col·lecta de la fruita, arriben a les Terres de Ponent i a la Catalunya Nord per fer la verema i continuen la ruta cap al sud, fins als hivernacles de Múrcia i Andalusia. Tot i que des del

LLUIS CHABUCH SANTILLAN

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'incentiva la contractació en origen, la realitat quotidiana del camp en molts casos no permet implementar mesures com aquesta.

El sindicat agrari Unió de Pagesos ha fet públic que "un any més, s'ha iniciat la verema sense saber quin serà el preu de venda del raïm". Amb aquestes condicions, el pagès que porta terres pròpies o en arrendament té, segons UP, moltes dificultats per comprometre's a formalitzar contractes laborals. En el cas de la verema, els petits agricultors depenen de molts factors externs per determinar la data d'inici i acabament de la recol·lecta. D'altra banda, la majoria de vegades, el pagès no disposa d'infraestructura suficient per allotjar els treballadors durant els dies que dura la campanya.

Altament, el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural i l'Institut Català de la Vinya i el Vi ja van anunciar que la campanya de 2008 seria entre un 5% i un 10% inferior a la mitjana, però podria ser pitjor. En primer lloc, la sequera inicial culminada per les fortes pluges dels darrers dies ha fet aparèixer fongs com el mildiu a la majoria de vinyes del Camp de Tarragona, cosa que ha repercutit en la qualitat. En segon lloc, la plaga de conills patida els darrers mesos va provocar danys en els brots més tendres dels ceps. I per últim, la pujada del preu del gasoil i l'increment general dels costos de producció han acabat de perfilar una situació realment crítica.

MOLINS DE REI · EL GRUP ESTÀ RELACIONAT AMB ELS LEGIONARIOS DE CRISTO I EL PP

Familia Unida fa campanya de captació

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Fundació Família Unida -amb seus a la Gran Via i a la Meridiana de Barcelona i a l'avinguda Josep Tarradellas de l'Hospitalet-, que està relacionada amb la secta ultraconservadora catòlica Legionarios de Cristo i amb el PP, fa una campanya amb cartells per captar adeptes als municipis de l'àrea metropolitana. Darrerament les parets de Molins de Rei han acollit cartells amb el títol *Terapia familiar*, que busquen que la gent vagi a les seves reunions setmanals dels diumenges.

Els avisos contenen serrells amb el telèfon fix i l'adreça de la seu de l'Hospitalet. Si truques, et remetem a un 902 de Madrid i, des d'aquí, a la seu central catalana de la Gran Via. La persona d'informació ha dit a aquest setmanari: "Som una entitat d'orientació familiar per recuperar la família", "a les nostres reunions, demanarem a Déu que solucioni els pro-

blemes de les famílies, ja que només ell els pot solucionar". Però darrere d'aquestes paraules s'hi amaga una secta que fomenta una família basada en el matrimoni monògam heterosexual i on el paper de la dona es redueix a generar noves vides. A les se-

Fomenten una família on el paper de les dones és generar vides

ves trobades es fa una monitorització dels matrimonis segons els preceptes dels sacerdots Legionarios, definits com a secta per part dels experts. La persona del servei d'informació de Família Unida ha afirmat que els que dirigeixen les seves trobades "no són sacerdots, sinó directores espirituals", encara que la web xilena de l'organització parla explícitament dels "sacerdots Legionarios Luis Miguel Herrera i Donal O'Keefe".

El membre d'informació també ha dit: "Nosaltres no som catòlics, creiem en Déu", ha definit les reunions "com una festa" i ha afirmat que "per assistir a les trobades no cal pagar, encara que a cada sessió demanem una aportació voluntària". Els cartells distribuïts apelen a l'assistència de les persones immigrades amb dues frases: "Tots els esforços per mantenir la teva família al teu país han estat en va?" i "Porta la foto del teu familiar que està al teu país, rep l'oració per la teva família i veuràs que el teu problema té solució".

Família Unida té una forta implantació a l'Amèrica Llatina i és una branca dels Legionarios de Cristo, una congregació de dret pontifici comparable a l'Opus Dei que té com a fi l'extensió del Regne de Jesucrist entre la societat i que va ser fundada pel sacerdot mexicà Marcial Maciel el 1941. Els Legionarios tenen presència a vint països de l'Amèrica del Nord i del Sud, a Europa i a Austràlia.

Entre el 2000 i el 2002 Legionarios va rebre més de quatre milions

XAVI MARTÍ

Anunci del grup Família Unida a Molins de Rei

d'euros per fer projectes de les administracions del PP i Zaplana els va donar 240.000 euros per fer un dispensari al poble natal de Maciel. A més, el Centre Universitari Francisco de Vitoria de Madrid, propietat

dels Legionarios, compta amb la participació d'Ana Botella i de Daniel Sada (exassessor en educació d'Aznar). Felip de Borbó ha participat en algunes activitats d'aquesta universitat. (Directa 77).

, així està el pati

BARCELONA · 'EL PAIS' VA DIFONDRE LA INFORMACIÓ PERÒ VA OCULTAR L'ORIGEN DE LA CINTA

Una fundació lligada a Bush edita el vídeo on s'assumeix l'intent d'atemptar al metro

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El 18 de setembre va aparèixer a la portada del diari *El País* -i després va ser reproduït a la resta de mitjans de comunicació- un article d'opinió de Fernando Reinares (director del programa de Terrorisme Global al Reial Institut Elcano, catedràtic de ciència política de la Universitat Rei Juan Carlos i assessor del ministre de l'Interior espanyol durant el període 2004-2006) on s'assegurava que un grup talibà havia reivindicat l'autoria del suposat intent frustrat d'atemptat del mes de gener passat al metro de

S'assegurava que un grup talibà havia reivindicat l'autoria del suposat intent frustrat d'atemptat del gener a Barcelona

Barcelona. L'endemà, el director del portal informatiu *Vilaweb*, Vicent Partal, alertava d'alguns detalls deliberadament ocultats al voltant d'aquesta reivindicació. El vídeo en qüestió mostra una entrevista amb Maulvi Omar, un dels sis dirigents i alhora portaveu de l'organització Tehrik-e-Taliban Pakistan (TTP), que agrupa les comunitats tribals del Waziristan del Sud i de les àrees pakistaneses frontereres amb l'Afganistan. La gravació està feta en

L'entrevista va ser gravada en 'paixtu', però s'hi van afegir uns subtítols en anglès on es parla dels 'dotze homes de Barcelona'.

paixtu i en cap moment se n'identifica l'interlocutor. No podem tenir la certesa que es tracti d'un periodista. Tampoc s'informa sobre qui ni com s'ha fet la traducció a l'anglès que la subtítola.

Després de tres minuts de gravació on s'observa el viatge de Maulvi Omar amb un vehicle tot terreny a través d'àrees muntanyoses, aquest s'asseu al terra mentre diversos homes l'envolten i el protegeixen, fortament armats. Després d'uns quinze minuts de conversa on Omar ens posa al dia del seu combat amb les tropes pakistaneses i nord-americanes -que només al Waziristan compta amb la col·laboració d'uns 30.000 guerrillers i el suport de la pràctica totalitat de la població civil-, l'interlocutor li pregunta si es duran a terme atacs contra Occident. Omar res-

pon que l'atac de Barcelona va ser preparat per dotze dels seus homes, que es trobaven sota les ordres de Baitullah Mehsud i que el TTP ja en va reivindicar l'autoria per la presència militar espanyola a l'Afganistan. Pel que fa a d'altres atacs, no dóna més detalls i assegura que actualment estan centrats en els seus esforços al territori afganès. Tot això és el que es pot llegir als subtítols en anglès.

D'on surt la cinta

Un detall important que van passar per alt Fernando Reinares, *El País* i la resta de mitjans que se'n van fer ressò és la signatura que apareix a la gravació *exclusiva i original* d'aquest vídeo: The NEFA Foundation. Es tracta d'una fundació creada a partir dels

atemptats de l'11-S a les torres bessones i el Pentàgon, finançada per donacions particulars i per fons del propi govern dels Estats Units. El seu objectiu és l'estudi i la investigació dels orígens, l'evolució, l'organització i el finançament internacional del que anomenen *terrorisme islamista*. Entre els seus màxims responsables hi trobem col·laboradors que treballen o han treballat per organismes de l'Administració Bush com Jeff Breinholt (Departament de Justícia), Josh Lefkowitz (analista del Departament de Seguretat Interior), Ronald Sandee (ex treballador dels serveis secrets holandesos) o Evan Kholman (assessor de l'FBI). Precisament aquest últim es va fer famós perquè va ser contractat pel Pentàgon per produir un

film de propaganda titulat *The al Qaeda Plan* (un títol que recordava explícitament el famós *The Nazi Plan*), que havia de servir de prova al judici sobre la legalitat de Guantánamo. La cinta ha estat editada i distribuïda exclusivament des d'aquesta fundació. A la seva pàgina web trobem altres gravacions *exclusives* amb màxims responsables de grups armats islamistes on mai s'identifica l'autor i on la NEFA Foundation sempre apareix com a única responsable de la seva edició i distribució. Fernando Reinares i *El País* coneixien perfectament l'origen de la cinta, però obvien aquesta dada al llarg de tota una pàgina d'informació, evitant així els possibles dubtes que poguessin aparèixer sobre el vídeo.

BARCELONA · CINC-CENTES PERSONES VAN REPARTIR 200.000 EXEMPLARS DE LA PUBLICACIÓ 'CRISI', ON ES DESTAPAVA L'ACCIÓ

Carrefour denuncia l'estafa de 'Robin Banc'

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Tot estava preparat pel dia 17 de setembre i ningú no sabia quines serien les conseqüències de la distribució d'una publicació que ex-

A Mataró i Reus es van fer concentracions de suport a l'acció

plicava obertament com un activista havia sostret 492.000 euros de diferents entitats bancàries per finançar projectes socials. 200.000 exemplars que no han deixat indiferents els mitjans de comunicació ni gran part de la societat, ja que 'Crisi' -que és el nom d'aquesta publicació de número únic-

es va repartir a més de 150 municipis de parla catalana gràcies a la col·laboració de més de 500 persones.

Un portaveu de Bankinter va treure importància a l'acció preparada durant dos anys i mig i va declarar que per la seva entitat "31.000 euros no són res". No pensa el mateix la direcció de Carrefour que, tot i ser la segona entitat menys estafada -amb 1.200 euros-, és l'única que ha interposat denúncia. Les grans entitats esperaven que la fiscalia actués d'ofici, però encara no s'han obert diligències. El Departament de Treball de la Generalitat va haver de donar explicacions perquè l'activista va explicar que havia rebut l'assessorament del servei públic d'Autoempresa. El Govern va respondre que *Robin Banc* -nom amb el qual es comença a anomenar E. Duran, l'autor de l'acció de reapropiació- no va acabar el procés i, per tant, no se li va certificar la possibilitat d'accedir a un crèdit favorable.

El mateix dia 17 els diaris digitals ja publicaven el cas i *Els Matins* de TV3 van dedicar una part del programa a debatre sobre el tema. Després del gran ressò de l'acció, Duran ha dit: "Els polítics no han obert la boca i la banca només ho ha fet per tractar de treure ferro a l'assumpte, ambdós a través de la censura perquè la difusió no arribés als telenotícies, sempre amb la intenció que se'n parli el mínim possible i que la gent se n'oblidi". El mateix Josep Cuní, buscant com desqualificar l'acció, va preguntar directament al seu responsable -que va trucar al programa- si els diners havien servit per finançar grups violents.

Concentracions de suport

A la mateixa publicació, es convocaven concentracions davant els ajuntaments de qualsevol municipi el divendres al vespre per solidaritzar-se amb l'acció i compartir la indignació cap al poder bancari. A Mataró (Maresme)

Una de les repartidores de 'Crisi' al mercat d'Hostafrancs

una vintena de persones es van concentrar davant l'ajuntament durant una hora. Una dotzena d'agents policials va acabar identificant dues persones i

multant-les per insults a l'autoritat. A Reus (Baix Camp), prop de 50 persones es van trobar a la plaça del Mercadal, on van repartir la publicació.

, així està el pati

LLORET · ESPECULACIÓ

Medi Ambient nega els permisos a Can Juncadella

Gabriel Villanueva
redaccio@setmanaridirecta.info

El regidor d'urbanisme de l'Ajuntament de Lloret de Mar, Josep Valls, ho ha canviat d'opinió i aposta per permetre l'edificació d'un segon xalet de luxe a la propietat coneguda com Can Juncadella, tot i que assegura que respectarà la decisió de la Generalitat, que mitjançant el Departament de Medi Ambient s'ha mostrat desfavorable a concedir les llicències per tirar endavant el projecte.

La polèmica gira al voltant de la finca de Can Juncadella, ubicada prop de la Cala Morisca, entre Lloret i Tossa. La zona està protegida pel POUM de Lloret, pel PEIN del massís de Cadiretes i pel Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner, perquè es considera un indret d'interès natural.

Can Juncadella va ser adquirida per una família *enigmàtica* del Kazakhstan a través de la immobiliària Flinder Data SL, controlada pel kazakh Rifkat Azimov. Tal com s'informava a la DIRECTA 105, a la finca s'hi van començar a fer obres il·legals, a remoure terres, obrir noves pistes, enjardinar zones boscoses i fins i tot es va arribar a tancar el sender públic GR-92 que transcorre pels terrenys de la propietat. Davant d'aquests fets, el consistori es va veure obligat a obrir un expedient després de rebre diverses denúncies per part del veïnat. Poc més tard, la propietat va demanar per-

La propietat demanava permisos per edificar un segon xalet de luxe de setze habitacions

misos al consistori per edificar un segon xalet de luxe de setze habitacions. Josep Valls (CIU), es va mostrar públicament a favor de proporcionar les llicències corresponents a la propietat, tot argumentant que aquesta nova edificació no entraria en contradicció amb el que marca el POUM, però va afirmar que el Departament de Medi Ambient i Habitatge era qui tenia la darrera paraula. Finalment, l'organisme dependent de la Generalitat s'ha mostrat desfavorable al projecte. Davant d'aquesta decisió, Valls ha afirmat que ara veu "molt probable" que finalment no es pugui construir el xalet, tot i que continua pensant que no hi ha raons per impedir-ho.

La plataforma veïnal SOS Lloret va fer una denúncia pública dels fets i va portar el cas a instàncies supramunicipals per donar a conèixer els fets entre la població de Lloret. Arran de la iniciativa, les crítiques han plogut sobre el consistori i especialment sobre la figura de Josep Valls.

SOLSONÈS · ECOCONSUM CONVOCA L'ENCONTRE

Les associacions i cooperatives de consum es troben al Tast 08

Anna Farrés
redaccio@setmanaridirecta.info

Durant el cap de setmana del 20 i 21 de setembre es va dur a terme la primera trobada d'associacions i cooperatives de consum conscient, ecològic i transformador a la granja-escola Can Joval, prop de Solsona. La trobada es va anomenar Tast -per les inicials de trobada, associacions i transformador-, un nom suggeridor que va atreure la participació de la vintena de col·lectius que integren que formen part d'Ecoconsum.

L'encentre va comptar amb l'assistència de representants de L'Almàixera (Manresa), la Xarxa de Consum Solidari (Eixample i Ciutat Vella-Barcelona), Cydonia (Poble Nou-Barcelona), I un rave! (Sagrada Família-Barcelona), CEPA (Molins de Rei), Germinal (Sants-Barcelona), El Teixit de la Terra (Sabadell) i La Manduca (Sant Feliu de Guíxols).

Què és Ecoconsum?

Ecoconsum és la coordinadora catalana d'organitzacions de consumidors i consumidoras de productes ecològics. Tot i legalitzar-se el setembre de 2005, la seva existència es remunta als anys 80 quan es va crear arran de la iniciativa de tres cooperatives (El Brot de Reus, Germinal de Barcelona, El Rebost de Girona), diverses associacions de consumidors i alguns grups de consum no legalitzats.

L'objectiu principal d'Ecoconsum és ser una eina d'ajuda pels grups de consum, per afavorir la creació de noves cooperatives, solidificar les que existeixen a nivell econòmic, jurídic i qualitatiu i difondre el consum res-

Una de les dinàmiques de grup que es van dur a terme a la granja-escola de Can Joval

ponsable i ecològic a tota la societat.

Actualment, la iniciativa la formen una vintena de grups de consum (prop de 1.000 unitats familiars) establerts per tot el territori del Principat, però concentrats a l'àrea del Barcelonès i les comarques veïnes. A més, el nombre de sòcies d'Ecoconsum va augmentant, ja que, cada any s'hi adhereixen dos grups de consum, unes 100 unitats familiars.

La finalitat del Tast

El motiu primordial de la trobada va ser la voluntat de fer una reflexió conjunta de l'estat actual d'Ecoconsum i definir el seu futur. Integrants de la

coordinadora havien detectat que hi havia una manca de motivació o falta de coneixement d'Ecoconsum entre les cooperatives i els grups de consum associats i van decidir fer una convocatòria per comentar la situació, efectuar una crítica constructiva del funcionament, convidar les cooperatives a proposar idees per solucionar problemes quotidians comuns i visualitzar la coordinadora com un ens molt útil perquè l'experiència acumulada al llarg dels anys serveixi per estalviar entrebancs ja coneguts.

La jornada va abordar l'explicació de les comissions: les externes, que es dediquen a la difusió i la rela-

ció amb l'entorn social; la interna, creada el juny de 2008, que vetlla per l'organització interna; la informàtica, que atén la gestió de la pàgina web, entre altres, i la de compressió, que estableix els criteris que han de complir els productes.

Les dinàmiques de grup per analitzar les qüestions internes (comissió internes i les externes van ser els instruments per avaluar la situació.

Pels organitzadors, els resultats van ser fructífers ja que es van traçar línies de treball per millorar la comunicació, facilitar la informació, compartir els recursos i potenciar la formació en l'àmbit de l'autogestió.

TARRAGONA · CONTAMINACIÓ MARÍTIMA

L'enfonsament de la 'Savinosa' se suma als molts accidents al port de Tarragona

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

La subdelegada del govern espanyol a Tarragona en funcions, Teresa Pallarès, va anunciar -el dimarts 22 de setembre- el reflotament de la gavarra que s'havia enfonsat fa dues setmanes al port de Tarragona. La *Savinosa* transportava 750 tones de fuel, 260 de dièsel i 3.000 litres més de carburant de consum propi. Segons Gabriel Mas, portaveu del port de Tarragona, el combustible vessat era el de consum propi. Les tasques es van dur a terme durant el cap de setmana passat, tot i que a l'hora de tancar aquesta edició encara faltava buidar del tot tres tancs de fuel i dos de gasoil que quedaven a l'embarcació per poder desactivar el Pla Nacional de Contingències per Contaminació Marítima que està activat des del mateix dia del vessament. De moment, no s'han

fet públiques les causes de l'enfonsament i l'hermetisme informatiu és total. Per la seva banda, Teresa Pallarès es va limitar a dir que la comissió d'investigació és qui ha d'arribar a les conclusions pertinents.

El Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes del Camp (GEPEC) no va trigar a fer públic un comunicat on denunciava que l'enfonsament de la gavarra "és una mostra més dels perills que suposa tenir al costat mateix de Tarragona un port industrial amb un volum ingent de trànsit de mercaderies, combustibles i substàncies perilloses" i recordava que "les conseqüències poden ser força semblants a les que van tenir lloc fa un any a la badia d'Algesires amb l'enfonsament del buc *New Flame*. Des de l'entitat es van recordar alguns accidents iguals o més greus que s'han produït al port de Tarragona com el de la monojoia de Repsol (2007), el

Remolcador al Port de Tarragona

buc *SKS Tana* (2007), la plataforma *Actinia* (2002), el buc *Tromos-Trust* (2001) entre d'altres. El GEPEC ha assenyalat TAMBÉ que ens trobem "da-

vant d'un accident que segurament s'ha produït per algun tipus de negligència" i demana "que es depurin les responsabilitats".

ANNA FARRÉS

JOSEP MÀRIA YAGO

, així està el pati

BARCELONA · LA FISCALIA DEMANA 8 ANYS DE PRESÓ A L'ACTIVISTA VINCULAT ALS MOVIMENTS SOCIALS

Les accions solidàries amb Jona de l'Eixample protagonitzen la Mercè

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Una vegada més, les festes de la Mercè -les úniques de la ciutat que són promogudes per l'Ajuntament i no pels barris- han estat la plataforma per visibilitzar diferents lluites dels moviments socials de la ciutat. En aquesta edició, la reivindicació més sorollosa ha estat protagonitzada per solidaris i solidàries amb el cas de Jona de l'Eixample, que s'enfronta -juntament amb un jove del Clot- a una petició fiscal de vuit anys de presó i més de 3.000 euros de pena multa per participar en una manifestació en defensa del Forat de la Vergonya.

L'acció més vistosa es va desenvolupar en el marc del pregó municipal, que aquest any comptava amb la presència del cantautor Jaume Sisa. Amb la plaça Sant Jaume com a escenari, un centenar de persones va ensordir el discurs de l'alcalde Jordi Hereu amb càntics i xiulets, mentre enlairaven amb globus una gran pancarta amb el lema *Abolició Jona*. Però la persona més escridassada de la tarda va ser, amb diferència, la regidora de l'Eixample i responsable de Seguretat Ciutadana, Assumpta Escarp. Segons el Grup de Suport al jove activista, "és la persona que ha signat l'acusació contra en Jona en nom del consistori barceloní". Finalitzats els parlaments dels polítics, els concentrats van oferir un pregó alternatiu que, amb el nom de *Oda a*

Pregó de la Mercè al balcó de l'Ajuntament de Barcelona

la merda de la ciutat, recollia uns versos que van ser força aplaudits pel públic assistent.

D'altra banda, la Cursa de la Mercè -que diumenge passat celebrava la seva trentena edició- també va estar marcada per la solidaritat amb aquest cas repressiu. Així, Mustafà Younes, vencedor de la carrera, va creuar la línia de meta acompanyat d'una vintena de persones que portaven la banderola taronja i negra a les

mans, alhora que desenes de persones del públic desplegaven una gran pancarta amb el lema de la campanya. D'altra banda, diversos corredors van fer tot el recorregut de la cursa amb dorsals que reclamaven l'absolució del jove veí del barri de la Sagrada Família.

Ambdues accions han contribuït enormement a la difusió del cas entre la població barcelonina. Per això, Jona i els seus companys i compan-

yes declaren que estan "molt satisfets i molt agraïts amb tothom que ens ha donat suport aquests dies".

Amb l'objectiu de posar de relleu les mentides i fal·làcies de l'Ajuntament a l'hora de presentar una acusació contra Jona, el Grup de Suport ha convocat una cercavila aquest dissabte 27, que començarà a les 12 del migdia a la plaça del Fort Pienc i on s'oferiran "regals als polítics mentiders i especuladors".

LLEIDA · REPRESSIÓ

Denuncien el mosso que va agredir un jove durant la Diada

Directa Terres de Ponent
terresdeponent@setmanaridirecta.info

El jove detingut durant els actes de la Diada a la ciutat de Lleida va presentar, la setmana passada, una denúncia penal contra el mosso d'Esquadra que el va agredir mentre protestava per la conversió de l'edifici del Roser en un hotel de luxe. El noi ha denunciat l'agent per dos delictes de coaccions i detenció il·legal, així com per una falta de lesions.

En un comunicat fet públic per l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL) s'afirma que "la denúncia manifesta que el jove estava duent a terme una protesta pacífica i sostenint un cartell crític" i que "malgrat que el jove no havia fet absolutament res, més que entomar els cops, espentes, pessics a les costelles, torsions de braç, intents d'ofec i amenaces per part del mosso, va ser conduït a la comissaria, on va romandre detingut prop de quatre hores".

El mosso denunciat va ser jutjat per trencar la mandíbula a un jove marroquí

La mateixa AJLL, juntament amb la Candidatura d'Unitat Popular, ha exigint explicacions i responsabilitats a l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, i al director dels serveis territorials d'Interior de la Generalitat i membre d'ICV, Pere Blasco, per "aquesta violenta i desproporcionada actuació policial".

Antecedents judicials

Segons ha pogut saber la Directa, el mosso d'Esquadra denunciat va ser jutjat el desembre passat per trencar la mandíbula a un jove marroquí durant el transcurs d'una detenció. L'Audiència Provincial de Lleida el va absoldre per manca de proves, però algunes fonts han indicat que hauria estat expedientat pel mateix cos dels Mossos d'Esquadra, fet que encara no ha estat corroborat.

A més, segons l'AJLL, el mateix policia ja havia amenaçat el jove l'11 de novembre de 2007, després d'una acció de protesta a l'acte institucional de commemoració dels 300 anys de la caiguda de la ciutat, durant el qual els dos joves van desplegar unes pancartes. "Després de detenir-lo durant la Diada, va tornar a amenaçar-lo dient-li: 'Ara veuràs, ara estàs amb nosaltres'".

Pendent de declarar

D'altra banda, el jove resta pendent que se li prengui declaració com a imputat i, de moment, ha estat acusat pels Mossos d'Esquadra d'un presumpte delictes d'atemptat a l'autoritat, que és el que hauria justificat la seva detenció. Aquest delictes pot implicar penes d'entre dos i quatre anys de presó.

BARBERÀ DEL VALLÈS · NOU CAS REPRESSIU PER LA CAMPANYA CATALANA EN CONTRA LA MONARQUIA

L'Audiència espanyola podria jutjar un veí per penjar una pancarta antimonàrquica

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Xavi Oñate, membre de l'Esquerra Independentista de Barberà del Vallès, podria ser jutjat a l'Audiència Nacional espanyola si la jutgessa del cas opta per no arxivar la causa oberta contra ell. L'activista vallesà va ser citat a declarar el dilluns 22 de setembre als jutjats de Cerdanyola del Vallès, sota l'acusació d'injúries a la corona per haver penjat -en el context de les mobilitzacions antimonàrquiques- una pancarta amb el lema *300 anys de pesta borbònica, 300 anys de resistència* a la façana de l'Ateneu Popular de Barberà.

A la vista judicial, l'encausat va negar haver dut a terme l'acció com a individu, tot reconeixent formar part del conjunt de persones que van penjar la pancarta. Un fet destacable és el caire de les preguntes de la jutgessa, que es va interessar especialment per les activitats que es desenvolupen a l'Ateneu i les seves partici-

pants, segons l'organització antirepressiva Alerta Solidària.

Paral·lelament al desenvolupament del judici, que va durar uns quaranta minuts, una concentració de suport esperava en Xavier a les portes dels jutjats. L'advocada de la defensa, Montserrat Salvador, va recordar que és la tercera denúncia de la Policia Local contra l'activista vallesà, que va ser absolut de les dues acusacions anteriors, relacionades amb la convocatòria de mobilitzacions.

El dia anterior, dissabte 20 de setembre, una manifestació va aplegar prop de 150 persones, que van respondre a la crida veïnal de solidaritat amb l'antimonàrquic represaliat. La mobilització va passar per davant de la seu de la Policia Local amb la intenció de senyalar els autors de la denúncia, que -com afirmen els companys de Xavier- van triar el noi "de forma arbitrària, per la seva militància polític a". Segons va declarar el mateix acusat en una entrevista, "els membres de l'El de Barberà compten amb un llarg historial de multes administratives" i els

Crema de fotos del rei durant la Diada a Barcelona

nombrosos processos oberts per la Policia Local són "una clara mostra de la responsabilitat del govern municipal en aquesta política de repressió i criminalització contra la gent organitzada de la localitat".

La marxa va finalitzar a la plaça Major, amb diversos parlaments que van recordar l'onada repressiva d'a-

quest darrer any contra els i les catalanes que han expressat el seu rebuig a la monarquia espanyola. Les intervencions van ser a càrrec d'un portaveu d'Alerta Solidària, un dels represaliats de les cremes de fotografies reials a Girona, en Franki de Terrassa i el mateix Xavier Oñate, que va agrair el suport rebut a les persones assistents.

, reportatge

Referèndum revocatori: solució als problemes que preocupen el poble bolivià

El referèndum revocatori que es va celebrar el 10 d'agost pretenia donar la paraula als ciutadans perquè decidissin la continuïtat del president i el vicepresident de la República i de vuit prefectes de departaments, arran dels múltiples conflictes civils generats durant els darrers temps. L'enfrontament entre el govern de la república i els diferents departaments de l'oposició que reivindiquen l'autonomia -la mitja lluna de l'Orient del país, cinc dels nou departaments- van fer que el president Evo Morales convoqués un referèndum revocatori i posés el seu càrrec, el del vicepresident i el dels prefectes a la disposició dels ciutadans.

La ciutat de Cochabamba va comptar amb la presència de vuit equips de treball de la Comissió Interinstitucional de Drets Humans, integrada per representants de dife-

rents organitzacions socials, entre elles, l'assemblea permanent de Drets Humans, CEDIB, DNI, l'Oficina Justícia i Pau i el Centro Vicente Cañas.

Aquests equips de treball, distribuïts per diverses zones de Cochabamba, van fer el seguiment de diferents escoles electorals per verificar el respecte vers els drets polítics de la ciutadania cochabambina. Per altra banda, membres de la redacció de la revista *Uramanta* (publicada pel Centro Vicente Cañas a la zona sud de la ciutat) van fer entrevistes a diferents agents socials. Vaig tenir l'oportunitat d'estar en un dels equips, a la zona nord-est de Cochabamba, on la majoria de població dóna suport a l'exprefecte, Manfred Reyes Villa, (somrient en una de les fotografies, quan encara no sabia que el poble havia decidit que havia de deixar el càrrec).

Amb tot, després de poder veure prop la pobresa i les desigualtats existents al país, de participar a la jornada del referèndum revocatori i poder recollir impressions de rumb del carrer, em quedo amb la impressió que la població està molt confosa i dividida i que la veritable solució als problemes existents a Bolívia (les desigualtats i les injustícies) no es troba únicament en mans dels mateixos governants, sinó que hi ha un factor extern que els manega controlant la problemàtica té un caràcter més profund i s'arrossega des de fa molts anys.

Espero i confio que algun dia els opressors reaccionin i triomfi la justícia al món per garantir els drets humans a tots els ciutadans en igualtat.

FOTOGRAFIES I TEXT
Xavier Ca...

, així està el pati

CATALUNYA · L'ESDEVENIMENT ESPORTIU COL·LAPSARÀ GIRONA I BARCELONA DURANT DOS DIES LABORABLES

Els ajuntaments abonaran les despeses i l'impost promocional imposat pel Tour

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El pas per Catalunya de la cursa ciclista més mediàtica del planeta no sortirà gratis a la ciutadania. Els ajuntaments de Barcelona i Girona estan obligats per contracte a dipositar una suma de diners elevada als gestors financers de l'esdeveniment. Aquesta suma és variable segons la previsió del profit

Tots els municipis situats al traçat rebran la visita dels responsables de màrqueting del Tour

publicitaris i mediàtic que obtindrà la ciutat del fet d'acollir una etapa de la cursa. Així, no es paga el mateix per acollir una arribada, una sortida, ambdues coses o pel simple fet que la carrera creui el municipi. De fet, tots els municipis situats al traçat rebran la visita dels responsables de màrqueting de la fita ciclista, amb una proposta econòmica sobre la taula. Dit d'una altra manera, els representants de la volta passaran el barret per recollir el particular impost per la suposada promoció televisada que aportarà el pas de l'esdeveniment esportiu. Cap responsable polític s'ha volgut mullar posant les xifres de forma transparent sobre la taula. Ni Jordi Hereu ni Pere Alcober (regidor d'esports de l'Ajuntament de Barcelona) van aclarir les preguntes sobre aquest extrem que els van adreçar diversos periodistes durant l'anunci públic que es va fer el 18 de setembre sobre la notícia del pas del Tour per la ciutat comtal. Tot i això, altres fonts municipals que prefereixen parlar sota l'anonimat asseguren que, d'entrada, la ciutat de Barcelona haurà de dipositar 500.000 euros.

Les fonts afirmen que aquesta xifra només és inicial i que, de ben segur, tindrà una clara tendència a l'alça a mesura que es consolidin tots els detalls de la cursa. A banda dels diners per avançar, l'Ajuntament de Barcelona s'haurà de fer càrrec de l'allotjament hotel·ler, les infraestructures i els serveis, les tanques, els plafons informatius, el menjar i la beguda. Tot i que previsiblement s'arribarà a acords amb patrocinadors perquè aportin una part de la despesa, la resta serà sufragada amb les arques consistorials. De moment no es coneix la xifra de partida que haurà d'aportar el municipi de Girona, però en tota probabilitat serà menor.

El col·lapse viari en dies laborables

El 22 d'octubre es coneixerà el calendari exacte de l'arribada de la cursa a Catalunya, però ja es dona per fet que les dates escollides seran el 8 i 9 de juliol de 2009. L'Ajuntament de Barcelona estava interessat a fer-ho durant el cap de setmana de l'11 i 12 de juliol, però la direcció del Tour va posar les dades sobre la taula i va ser qüestió de caixa o faixa. D'aquesta manera, el Tour de França sortirà de Girona el

Fonts municipals asseguren que, d'entrada, Barcelona haurà de dipositar 500.000 euros

matí d'un dimecres laborable i arribarà a Barcelona al migdia. L'endemà sortirà a primera hora del matí des de Montjuïc i, a través de l'eix del Llobregat, anirà direcció a Andorra. La caravana ciclista anirà acompanyada de més de vint quilòmetres de vehicles publicitaris. Tot plegat paralitzarà la circulació viària de la ciutat en hora punta durant hores. **L'huracà mediàtic**

Imatge del Tour de França 2007

Pere Alcober es va mostrar satisfet durant l'anunci per la possibilitat de mostrar al món la ciutat de Barcelona a través dels més de 2.000 periodistes que es preveu que s'acreditin. Més de 100 televisions de tot el planeta ho emetran en directe i nou helicòpters ho seguiran a vol d'ocell. Es tractarà de la major projecció internacional des dels Jocs Olímpics de l'any 1992. També es preveu un ferri control policial per evitar actes de boicot. En aquest sentit cal recordar que el pas del Tour pels Pirineus francesos sempre ha atret la presència de pintades i pancartes de militants *abertzales* i enguany també dels contraris al tren d'alta velocitat al País Basc. D'altra banda, tot i que de moment cap col·lectiu ha anunciat cap tipus d'acte de rebuig a la volta ciclista, a Catalunya, l'aparador de causes i accions reivindicatives podria ser més ampli a causa de la diversitat de fronts oberts.

La productora de 'Vicky Cristina Barcelona' s'endú més d'un milió d'euros

A.T.

Woody Allen coneix molt bé com les gasta l'alcalde Jordi Hereu. El director de cinema nord-americà va manifestar, un any ençà, que Barcelona era una gran ciutat per filmar-hi qualsevol pel·lícula. La principal raó esgrimida per Allen era que aquí li pagaven per voler fer-hi una gran producció, fet que no es produïa a ciutats com Nova York o París. Segons les diverses fonts municipals consultades, el volum de diner públic destinat a la productora de *Vicky Cristina Barcelona* ha oscil·lat entre un mi-

nim d'un milió d'euros i un màxim de tres milions, si hi comptem les partides indirectes de totes les gerències i gerències.

El consistori justifica sempre la seva actuació de xecs en blanc amb l'argument de la visualització internacional de la ciutat comtal. Així, els càlculs de l'Ajuntament són que després de l'estrena del film i del pas del Tour de França, el volum de turistes incrementarà.

"Com si a Barcelona li calguessin més turistes". Aquesta va ser la resposta espontània de Javier Bardem durant la roda de premsa conjunta amb Woody Allen per

presentar el film a l'opinió pública. Una opinió calçada a la que han tingut en els darrers temps, a través d'actes i comunicats, el veïnat dels barris de la Sagrada Família o Ciutat Vella.

La majoria de crítics cinematogràfics han qualificat la pel·lícula de "superficial", "senzilla" i "sense grans aportacions". Només el diari *Público* ha parlat "d'una perla, d'una obra mestra". De fet, el mateix Allen va dir que no pensava que hagués fet una gran pel·lícula. Tanmateix, *Público* pertany a Mediapro, la productora del film en qüestió.

, així està el pati

BARCELONA · LA COORDINADORA CONTRA L'ESPECULACIÓ FARÀ UNA INAUGURACIÓ ALTERNATIVA

El veïnat del Raval denuncia el nou i luxós hotel Barceló a la plaça Vázquez Montalbán

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Barcelona ha trobat la fórmula contra la pobresa i la marginalitat a la rambla del Raval: el turisme de luxe. L'equip de govern, format pel PSC i Iniciativa per Catalunya, va inaugurar el nou i luxós hotel Barceló Raval entre les noves protestes del veïnat del barri. L'hotel va obrir oficialment dimecres 24 amb el lema *Reinventem Barcelona* i divendres ja tindrà la seva primera manifestació en contra, sota el lema *Un altre hotel? No el volem! Les seves necessitats no són les nostres necessitats*. El primer dia de funcionament de l'establiment, a les set de la tarda, la Coordinadora contra l'Especulació del Raval ha convocat una protesta lúdica i irònica dels veïns i veïnes davant les portes de l'hotel amb confetis, cassoles i xiulets.

El xoc entre el veïnat aplegat a la Coordinadora contra l'Especulació del Raval i l'Ajuntament de Barcelona per l'ús i el control de l'illa Robadors -un antic solar situat al casc antic de la capital, amb un alt índex de pobresa i amb una enorme diversitat ètnica- ve de lluny. L'objectiu de l'Ajuntament, reconegut oficialment, és "netejar" i "donar vida" a una zona del Raval que havia quedat molt degradada, amb edificis afectats per l'assetjament immobiliari i una presència molt visible de persones sense sostre i treballadores sexuals. Aquest objectiu podria arribar a ser compartit per bona part del veïnat, però el conflicte ha sorgit per la manera de fer les millores al barri.

L'Ajuntament posa hotels de luxe, fil·moteques i museus i el veïnat demana habitatges protegits, espais verds, equipaments socials i treball digne. Els membres de la Coordinadora contra l'Especulació critiquen que les polítiques públiques i privades que s'han practicat al Raval durant els darrers

ANGEL MONLLEÓ

L'edifici a punt per a ser inaugurat del dia de la Mercè

vingt anys s'han dirigit a "desinformar, assetjar i expulsar milers de veïns i veïnes" i, ahora, "prescindir de les necessitats bàsiques del barri a fi d'estendre cap al centre de la ciutat l'apartador desconflictitivat i turístic en que pretenen convertir Barcelona".

El símbol del luxe
L'hotel Barceló Raval -que per la seva alçada i luxe ha esdevingut el sím-

bol del llarg procés de gentrificació que pateix el casc antic de Barcelona des de fa dues dècades- ha trobat el seu espai entre la plaça dedicada a l'intel·lectual Manuel Vázquez Montalbán i la dedicada a l'anarquista Salvador Seguí, *el Noi del Sucre*-dos símbols de l'esquerra catalana del segle XX. L'establiment ocupa 900 m² dels més de 6.000 m² que té el solar de l'illa Robadors.

El nou hotel té 180 habitacions, piscina, gimnàs, aparcament pels clients i una terrassa situada a l'onzena planta amb unes vistes espectaculars -segons la publicitat- de 360 graus, sense obstacles entremig, per observar tot el barri del Raval. El problema és que dormir només una nit en una de les seves habitacions de cinc estrelles costa un mínim de 178 euros, un preu que es troba fora de l'abast de la gran majoria de veïns i veïnes del barri. La Coordinadora contra l'Especulació del Raval opina que l'hotel simbolitza els violents processos urbanístics, econòmics i polítics del poder "per esclafar la vida, l'autoorganització popular i l'antiautoritarisme al Raval i a Barcelona".

I els pisos socials

A la mateixa illa Robadors, destaquen dos edificis més: la futura Filmoteca de Catalunya -projecte estrella del Departament de Cultura, controlat per ERC- i un altre edifici d'oficines, de 9.000 m², que serà la seu de la UGT de Catalunya -precisament a la plaça Salvador Seguí, que era anarquista i de la CNT. A més, l'espai no edificat d'aquesta illa -la plaça Vázquez Montalbán- permet que la gent arribi, directament des de la rambla del Raval, al supermercat Caprabo que hi ha instal·lat al carrer Sadurní, a la cantonada amb la plaça Salvador Seguí.

Tanmateix, la majoria dels terrenys que es van obrir a l'illa Robadors -concretament 3.726 m² de sòl- estan ocupats per blocs d'habitages, tots de tipus cooperatiu i de promoció social, que han construït al llarg dels últims quatre anys els sindicats CCOO i UGT i la cooperativa d'habitatge de l'associació de veïns del Raval, El Teu Barri. En total, s'hi han edificat tres promocions i un centenar de pisos cooperatius. Els primers es van lliurar l'estiu de 2006: els 42 habitatges de la cooperativa El Teu Barri.

Abocaments de partícules de la cimitera Cemex

Directa Baix Llobregat

Una important fuga de partícules va afectar el passat 17 de setembre l'entorn de la cimitera Cemex al municipi de Vilanova i la Geltrú de tal manera que La Masia d'en Barreres i el barri del Tacó van quedar coberts de ciment en pols. El 20 de setembre es va observar una important columna de partícules de ciment en pols a la central de Cemex a Sant Feliu de Llobregat. L'agrupació ecologista APMA va emetre un comunicat i va exigir la retirada de l'autorització ambiental a Cemex, fent una crida específica al conseller Francesc Baltasar.

Convocatòria antifeixista el 12 d'octubre

Agnes Tortosa

Enguany la convocatòria antifeixista Unitària del dotze d'octubre torna als carrers de Sants. Sota la denominació genèrica d'Antifeixistes '08 es fa una crida a assistir a les 11h del matí a la plaça de Sants. L'acte central de l'ultradreta feixista espanyola s'organitzarà a la plaça de Sant Jordi de Montjuïc. L'any passat ho van intentar fer a Donostia, però la marxa antifeixista ho va impedir.

45 dies de multa als activistes contra el Caufec

Oriol Matadepera

El jutjat número 3 d'Esplugues de Llobregat ha condemnat a pagar tres euros durant 45 dies a cadascuna de les vuit persones que van aturar les obres del pla Caufec el mes de maig passat per una falta de desobediència. Les encausades han estat absoltes de la resta de càrrecs, però hauran de pagar les costes del judici, així com solidàriament una responsabilitat civil que es determinarà en execució de la sentència -i que serà com a màxim de 44.000 euros.

Tres detingudes durant un desallotjament a Vallcarca

Redacció Directa

Tres noies van ser desallotjades el 22 de setembre de la casa on residien a l'avinguda de Vallcarca de Barcelona. La finca va ser expropiada fa uns mesos per l'Ajuntament i el desallotjament, executat per cinc furgonetes d'antiavalots de la Guàrdia Urbana no va ser comunicat prèviament. Amb l'excusa d'haver-hi trobat plantes de marihuana, les noies van ser detingudes i traslladades als calabossos de les Corts. Van quedar en llibertat l'endemà.

Concentració al consolat de Bolívia

Albert Martínez

Unes dues-centes persones van assistir el 19 de setembre a la concentració davant el consolat del país andí a Barcelona en suport al l'actual govern. Mònica Vargas i Josep Maria Hosta van parlar en nom de l'assemblea bolivariana de Barcelona. Tot seguit, la cònsul a la ciutat va mostrar la seva satisfacció per la mobilització. Els assistents van denunciar que les oligarquies vinculades als règims dictatorials passats i amb el suport del Govern dels Estats Units estan darrera dels moviments autonomistes de Pando i Santa Cruz.

JOSU TRUEBA

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

BOLÍVIA · ESTAT DE SETGE A LA PREFECTURA DE PANDO ACUSADA DE MATANÇA

L'oligarquia s'enfronta a Evo Morales per les armes

Alex Contreras Baspineiro i Laia Gordi
Bolívia, Agència ALAI i Barcelona

Es morts sumen i sumen. Com si es tractés d'animals assassinats es van trobant cossos enmig de la selva o a les vores dels rius. Alguns mostren senyals d'haver patit una tortura cruel, d'altres han rebut trets de manera indiscriminada, alguns porten una cinta del mateix color a la mà dreta. Encara hi ha desapareguts. És la matança d'Avenir, a Pando, al nord de Bolívia.

"A les dues del matí nosaltres no teníem armes, l'altre grup tenia bombes i dinamites i ens les llançava. Nosaltres estàvem tornant a Puerto Rico, a la Prefectura de La Paz. Ens van seguir dos quilòmetres i aleshores van utilitzar armes de foc, però ens vam amagar enmig d'un camp. Després ens van trobar a Avenir. No podíem avançar. Tenien metralladores i armes noves i els meus companys van escapar per la muntanya. Queien al riu i allà els donaven el tret de gràcia. Hi deuen haver 100 ferits i morts. Hi havia dones embarassades, hi havia nens i nenes que van ser massacrats quan creuaven el riu per escapar. Els van trotejar. Les companyes són allà, al riu. Dues senyores mortes i unes altres dues ferides que estaven a punt d'avortar". Aquest és el relat d'una dirigent indígena que va ser testimoni de la matança.

La majoria dels assassinats són indígenes 'lecos' o 'toromonas'

Els fets van passar el dijous 11, però avui encara es continuen trobant cossos. Inicialment -entre grans contradiccions- els mitjans de comunicació comercials van reportar que com a "producte dels enfrontaments" hi havia hagut vuit morts i 32 ferits. Dies després, la xifra va pujar a disset morts i 41 ferits. Avui el Govern parla de matança.

La majoria dels assassinats són indígenes *lecos* o *toromonas* i, entre ells, també hi apareixen dos funcionaris de la Prefectura de Pando, entitat controlada per Leopoldo Fernández -aliat de l'exdictador Hugo Banzer Suárez i avui de Jorge Quiroga Ramírez.

El dia fatídic, un grup de prop de 300 camperols i indígenes es va dirigir des de les seves comunitats en camionetes cap a Filadelfia i Cobertura per participar en un moviment de suport al Govern i en contra de

Detenció de Leopoldo Fernández

l'anomenada *mitja lluna* -les regions més riques on es concentra l'antiga oligarquia. Tanmateix, no van poder continuar perquè, a mig camí, membres de la Prefectura i del Servei Departamental de Camins els ho van impedir després de fer una rasa i preparar barricades amb l'ajuda de maquinària pesada. Quan els camperols van avançar a peu van ser emboscats i massacrats. Tot estava organitzat.

L'estat de setge

El Govern de Bolívia, amb l'objectiu de pacificar la regió del nord del país, va investigar els fets i va trobar els autors materials i intel·lectuals, va declarar l'estat de setge al departament de Pando, una mesura sota la qual cap ciutadà pot portar armes, no es permet circular a més de 30 persones juntes ni vehicles durant tota la nit i no es poden convocar mítings. Tot i això, fins a la detenció del governador de Pando,

El Govern va investigar els fets i va trobar-ne els autors materials i intel·lectuals

tament de Pando, una mesura sota la qual cap ciutadà pot portar armes, no es permet circular a més de 30 persones juntes ni vehicles durant tota la nit i no es poden convocar mítings. Tot i això, fins a la detenció del governador de Pando,

Leopoldo Fernández, el dijous 18 a la nit, la mesura d'excepció no s'havia pogut complir, ja que els grups armats opositors -que havien pres el control de l'aeroport- continuaven a la capital, Cobija. El ministre de Salut, Ramiro Tapia, que es trobava a la zona de conflicte, va reconèixer que ell i altres representants d'aquesta cartera que van arribar-hi amb metges per atendre els ferits de la matança no van poder sortir de l'aeroport de Pando, ja que "encara era perillós perquè hi havia ràfegues de trets esporàdics".

Cop "empresarial prefectural"

Fa un mes que diverses regions del país, sobretot les situades a Tarija i

Santa Cruz, estan mig paralitzades. Al voltant de 71 empreses i institucions estatals han estat saquejades i ocupades, alguns aeroports estan controlats pels sectors opositors del Govern i almenys es coneixen 35 punts de bloqueig de camins. "Som davant d'una banda de terroristes i d'assaltants que estan desplegant un cop d'estat cívic empresarial. El seu objectiu és paraitzar el procés de canvi del país i la nova Constitució i, per assolir-ho, no importen els mitjans. Estan disposats fins i tot a matar bolivians", va denunciar el vi-

Al voltant de 71 empreses i institucions estatals han estat saquejades i alguns aeroports estan controlats pels sectors opositors del Govern

cepresident, Álvaro García Linaera.

García Linaera va explicar que no s'han pres institucions, sinó que "s'ha robat, s'ha saquejat, s'ha expropiat els bolivians i les bolivianes en cada una de les entitats que han estat assaltades criminalment per bandes, per colles de lladres, de delinqüents finançats i promoguts pels comitès cívics dels departaments de la *mitja lluna*. El vicepresident també va detallar que les bandes havien dinamitat les infraestructures energètiques del país, mitjançant el tancament i el sabotatge de les vàlvules que regulen el flux de gas.

El diàleg

Ja fa dies que Evo Morales s'ha assegit amb els representants autonòmics per negociació, tot i que amb força dificultats perquè el Consell Nacional Democràtic (CONALDE), format pels prefectes de Santa Cruz, Beni, Tarija, Chuquisaca i Pando, vol imposar les seves condicions i limitar el procés de canvi del Govern. Els temes més importants són la distribució de l'impost d'hidrocarburs, la nova Constitució, l'autonomia de les regions i com quedaran les designacions de membres del poder judicial i la Cort Nacional Electoral, entre d'altres entitats. En principi, les negociacions s'haurien d'haver tancat aquesta setmana.

"L'agenda positiva", nova arma d'ingerència d'EUA

Salvador del Río
Agència ALAI

Darrere l'expulsió dels ambaixadors dels EUA a Bolívia i Veneçuela i de la resposta recíproca del Departament d'Estat Nord-americà, hi ha el concepte d'*agenda positiva*, el significat del qual -fins ara poc difós- no és més que el tradicional intervencionisme.

L'administració nord-americana vol aplicar l'*agenda positiva* per la força. L'ajuda que impliquen els programes de cooperació està condicionada a l'acceptació d'aquesta agenda per part dels governs que els reben. És el cas de Mèxic, que en paraules del

seu president Felipe Calderón no solament va admetre, sinó que va demandar la instrumentalització de l'anomenada *iniciativa Mérida*, amb la qual espera rebre uns 400 milions de dòlars per la lluita contra el narcotràfic. Estats com Colòmbia -en el seu combat a les guerrilles- o el Perú, entre d'altres, també en formen part. Per tant, es mantenen com a deixebles fidels de la globalització entesa com l'hegemonia nord-americana en l'economia i en la política.

Bolívia i Veneçuela han rebutjat la pràctica d'aquesta *agenda positiva* i han preferit continuar els seus propis camins per solu-

cionar els problemes. Entre aquestes vies, trobem el rebuig davant dels dictats dels organismes financers internacionals, la creació d'organismes propis o regionals per al seu desenvolupament i, quan ha estat necessari i en ple ús de la seva sobirania, el rescat per nacionalització o expropiació de béns estratègics. La resposta de la Unió Americana davant d'aquestes decisions ha estat una sèrie d'accions de pressió que van des dels intents separatistes fins al finançament de moviments desestabilitzadors -com els de la *mitja lluna*- amb l'objectiu de donar una imatge de debilitat d'aquests governs.

PAÍS BASC · NOVES IL-LEGALITZACIONS DE PARTITS I ORGANITZACIONS POLÍTQUES DE L'ESQUERRA 'ABERTZALE'

Xec en blanc a la repressió

Julen Arzuaga
País Basc

S'ha comès injustícia. A Gestores Pro Amnistia-Askatasuna "li incumbeix convocar jornades de lluita, sigui a favor dels presos, sigui en homenatge als excarcerats o morts quan es disposaven a cometre un atemptat, i mitjançant conferències, rodes de premsa, publicacions o dossiers, s'encarrega de transmetre un missatge fal·laç i distorsionador de la realitat d'aquest col·lectiu". Podria ser una crònica política, un comentari de tertul·là inflammat o un impropri de taverne, però és la base acusatòria de la sentència d'un tribunal espanyol per considerar terrorista un moviment de denúncia antirepressiva i per carregar amb gairebé 200 anys de presó els seus activistes més reconeguts.

Cartells, rifes i manifestacions són la base de la criminalitat

Una cosa és que les denúncies del Moviment Pro Amnistia -testimoni incòmode per l'Estat- no agradin perquè no són veraces. Podríem discutir-ho, ja que són compartides per altres organismes internacionals de prestigi reconegut. Però les activitats enunciatades semblen del tot legals, almenys ho eren fins fa poc. Si no fos així, si haguessin revestit caràcter delictiu, l'Estat té mecanismes per restablir l'ordre, puntualment. Els hem vist en acció. Però és que durant tot el procediment 33/01 contra el Moviment Pro Amnistia no s'ha mos-

Julen Arzuaga en un moment de la xerrada que va tenir lloc a La Torna de Gràcia

trat ni un sol element que hagi justificat una intervenció així: retalls de premsa, declaracions públiques, converses telefòniques referents a l'activitat pròpia d'un moviment popular -cartells, rifes, organització de manifestacions pacífiques...- són la base de la criminalitat. Es resol la qüestió

per elevació -matant mosques a canoades- i, a l'estil d'altres sumaris anteriors com Haika-Segi i el 18/98, simplement es prohibeix l'exercici dels drets polítics, la llibertat d'expressió i el dret a l'actuació política pacífica perquè es considera que aquelles activitats eren part d'una estratègia terrorista. Perquè

és terrorisme emetre un missatge. Simplement, l'existència d'una "cohesió ideològica de naturalesa clarament patològica" -textual en la sentència- entre ETA i els organismes pro amnistia servirà per justificar el seu pas a la clandestinitat. M. Teresa Fernández de la Vega el reconeixia d'una altra manera: "No caben en la nostra democràcia", *contradictio in terminis*. No s'ha de parlar d'atenció en més detalls, ni enredar-se en discussions jurídiques, tècniques, ni en conceptes estranys a la cultura política d'aquest Estat, com són els drets civils i polítics.

Hem assistit a un espectacle en el qual, durant set dies, tres tribunals han tret de circulació la llei de consulta del Parlament de Vitoria -coneguda com la d'Ibarretxe-, han il·legalitzat el partit històric EAE-ANV i la candidatura EHAK-PCTV -amb nou parlamentàries- i han considerat il·legal la solidaritat amb els presos polítics, aquest col·lectiu de 750 ciutadans i ciutadanes basques als quals ja s'han afegit uns altres onze companys del Moviment Pro Amnistia. Fins i tot s'ha proscriu la utilització del terme, perquè és coincident amb el que empra ETA.

Quan l'Estat anuncia que l'única solució al conflicte basc vindrà de la via policial i judicial, és a dir, per la sobreactuació dels seus dos principals instruments repressius, és quan més necessita la desaparició de la denúncia de la repressió, la crítica de la violència de l'Estat, la solidaritat i el suport de les seves víctimes. Ara necessiten tota la impunitat per detenir, torturar, empresonar, perseguir, prohibir i il·legalitzar. Necessiten un xec en blanc per actuar. Aviat s'adonaran que aquest xec no té fons.

Resulta paradoxal que es pretengui apaiagar els crits contra la repressió amb l'empresonament de més militants i la il·legalització de més organismes populars, és a dir, generant més repressió. S'equivoquen en els efectes que tindrà aquest estat d'excepció no declarat en el si d'Euskal Herria ja que la societat basca no oblidarà els seus drets ni oblidarà els qui pateixen per reclamar-los. Perquè, com diu el *leitmotiv* dels condemnats recentment, en aquest país no permetrem que cap represaliat pels seus plantejaments polítics camini sol.

Julen Arzuaga, un jurista perseguit

Julen Arzuaga és advocat i ha estat una de les tres persones absoltes recentment en el judici contra Gestores Pro Amnistia i Askatasuna que ha tingut lloc a l'Audiència Nacional espanyola. La sentència ha dictat penes d'entre vuit i deu anys per a 21 membres del Moviment Pro Amnistia basc.

No és la primera vegada, però, que Arzuaga té problemes amb les institucions estatals. L'executiu espanyol, a finals de 2002, va instar l'ONU a prohibir la seva presència com a coordinador de Behatokia, l'observatori basc dels drets humans. Va romandre tres mesos sense poder acce-

dir a la seu de les Nacions Unides de Ginebra, fet que va impedir el desenvolupament natural de la seva tasca en defensa dels drets humans. El Govern espanyol el va qualificar de "terrorista perillós" sense aportar cap tipus de prova. Oficialment, existeixen únicament dos arguments per dur a terme una restricció d'aquest tipus: una ordre de recerca i captura de la Interpol o que la persona en qüestió hagi causat algun incident greu a l'ONU. En aquest cas, no es complia cap de les dues condicions.

Tres mesos després, davant la falta de proves aportades per Madrid, el coordinador de Behatokia es va posar

en contacte amb les Nacions Unides, que li van aixecar la prohibició i li van demanar disculpes. Aquests fets es van produir en un període en què l'Estat espanyol va rebre crítiques de diferents òrgans d'aquesta organització. El relator especial de les Nacions Unides per la tortura, per exemple, va prendre en consideració 48 casos referents a ciutadans bascos incomunicats que van denunciar tortures el 2002.

A l'article, ell mateix analitza la situació viscuda durant la setmana passada, quan es van il·legalitzar ANV i EHAK, a més de Gestores Pro Amnistia.

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

arc

cooperativa

www.arcoop.coop

C/ Aurora 23 Baixos
08001 Barcelona
Tel/Fax: 93 4413814
virus@pangea.org

editorial **virus**

www.viruseditorial.net

Frontera Sur

Nuevas políticas de gestión y externalización del control de la inmigración en Europa

ISBN 978-84-92559-00-8 | 277 pàgines
16 euros

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

L'Avui', 'El Mundo', 'El Periódico' i TV3 violen la llicència 'Creative Commons'

Publiquen l'entrevista en vídeo a Enric Duran sense demanar-ne permís als autors

Joan G. Vallvé

L'entrevista en vídeo a Enric Duran, publicada per l'Assemblea per a la Comunicació Social (ACS) l'endemà que es repartís la publicació *Crisi*, on s'informava de l'acció de protesta que havia fet Duran, va tenir força èxit. S'havia enregistrat abans que l'activista fugís i hi explicava per què i com va estafar 492.000 euros a diversos bancs. Era una peça molt llaminera per la majoria de mitjans de comunicació.

L'ACS havia publicat l'entrevista al canal que té a Blip TV (okupemlesones.blip.tv), on publica tots els vídeos que s'emeten per La Tele, la televisió que s'emeta sense llicència - pel canal 52 UHF a Barcelona. Era una manera de fer-lo accessible a tothom a través d'Internet, però també es va

enviar un correu electrònic als mitjans de comunicació oferint-los imatges i aclarint que calia demanar permís per publicar el vídeo amb finalitats comercials.

Doncs bé, tot i que al principi del vídeo també es diu que té una llicència *Creative Commons* i cal demanar permís als seus autors per fer-lo servir amb finalitats comercials, les webs de *l'Avui*, *El Mundo*, *El Periódico* i dels serveis informatius de TV3 la van publicar sense demanar permís. Es pot dir que són webs gratuïtes, però això no vol dir que no tinguin finalitat comercial: totes tenen anuncis, o sigui que fan negoci i tenen finalitat comercial. Si en lloc de publicar el vídeo haguessin publicat un enllaç al canal de l'ACS, tal com van fer altres mitjans, no haurien violat cap llicència. Però, és clar, les

visites per veure el vídeo haguessin acabat al canal de l'ACS i no al propi portal i les visites signifiquessin ingressos per publicitat. Alguns mitjans fins i tot es van negar a retirar el vídeo perquè, segons van dir, la lli-

cència de Blip TV els permetia fer-lo servir. Però resulta que la llicència d'aquest servei de vídeos se sotmet a les restriccions que decideixin els autors de les imatges, o sigui que aquest argument tampoc era vàlid.

> La crisi dels gratuïts

El 20 minuts acomiada bona part dels seus treballadors, l'ADN compta amb menys pàgines que mai, els ingressos publicitaris del *Metro* baixen en picat... Segons informa el president de la Fundació ESCACC Àlex Gutiérrez a *Comunicació 21*, els gratuïts estan en crisi. Gutiérrez diu que, fa un any, la premsa gratuïta treia pit, però que ara la corona li balla perquè n'hi ha masses que es fan la competència. El publicitari és un pastís massa petit per tants comensals i, segons Gutiérrez, les empreses editores dels gratuïts ho saben, però tot i així van obrir més publicacions de les que admestia el mercat perquè pensaven que les més dèbils es cansarien i es vendrien a les més fortes. Això no ha passat, encara, però no serà estrany si d'aquí uns mesos ja no us cal fer eslalom entre reporters dels gratuïts. I encara menys si hi sumem la crisi que farà davallar els ingressos per publicitat. EBA

PREMSA

Reuters i 'El País' confonen els opositors de Bolívia amb els partidaris d'Evo Morales

Publiquen una fotografia d'opositors com si es tractés dels defensors del govern

Enric Borràs Abelló

El País del 15 de setembre va publicar una fotografia dels opositors al govern bolivià amb el peu de foto erroni: hi deia que eren partidaris del govern d'Evo Morales. L'error venia de la font on havien comprat la imatge, l'agència Reuters, però tampoc no era nou. Sigui com sigui, *El País* va reaccionar tard i malament: va trigar a canviar el peu de foto de la imatge a la versió web i va eliminar el fòrum on es denunciava l'error. Tot i

així, no va passar desapercbut i va arribar a la portada del portal *Meneame.net* amb la notícia *Per què menteix 'El País'*? L'error havia de ser fàcil de detectar per un periodista coneixedor del tema. A la foto hi sortien avalotadors que duïen escuts amb els emblemes dels opositors: el color verd i una creu bizantina.

L'error, de fet, ni tan sols era nou. El 28 de novembre de l'any passat *El País* ja va publicar una fotografia amb centenars de partidaris d'Evo Morales concentrats a la plaça Muri-

llo de La Paz amb un peu de foto que els identificava com a opositors al govern bolivià. L'error també es va arreglar massa tard.

En cap de tots dos casos no s'ha publicat cap nota de rectificació, de reconeixement de l'error, sinó que se n'han eliminat les protestes i s'ha arreglat quan la notícia ja era arxivada. Confondre opositors i partidaris d'Evo Morales no hauria de ser difícil per als periodistes de la secció d'internacional, que deuen supervisar les pàgines que escriuen. Sobretot si

porten emblemes i escuts amb els símbols del seu bàndol. Tot plegat fa sospitar d'un error intencionat, tal com indica Pascual Serrano a *Rebellion.org*, d'una voluntat clara de manipular els fets. Però és més probable que es tracti tan sols de deixadesa, de no comprovar les coses o de deixar que editors de fotografia que no coneixen el tema s'encarreguin de buscar tots sols les imatges que calen, sense la supervisió de ningú. Si és el cas, un error de Reuters o de l'agència que pertوقي es paga car.

> Lleis contra la neutralitat d'Internet

El dia 24 el Parlament Europeu vota una reforma de la legislació sobre telecomunicacions que pot trencar la neutralitat d'Internet. Les esmenes, teòricament fetes per adaptar les lleis als canvis tecnològics, van molt més enllà de definir estàndards, aclarir els preus del *roaming* per a mòbils i remenar la regulació del sector per afavorir la implantació de la fibra òptica. Algunes de les esmenes dels informes Harbour i Kamall obren la porta perquè els propietaris de continguts puguin demanar informació de qui infringeixi algun *copyright* sense que els calgui cap ordre judicial. La reforma no imposa aquests mètodes, però obre les portes a mesures molt més estrictes contra les descàrregues P2P que no les que s'havien vist fins ara a la UE, fora de l'Estat francès. Segons molts grups d'internautes, incloent-hi la Free Software Foundation, la reforma és una amenaça greu per a la intimitat de les usuàries. EBA

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canagladajove.terrassa.net | Ràdio Korneta 90.6FM Berguedà www.berguedallibertari.org/radiokorneta | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Diumenge 5 d'octubre del 2008
d'oci del matí
nova del cap de setmana
30a FIRA DEL DIBUIX DE TERRASSA
Organitzada per Amics de les Arts i Joventut Musical de Terrassa

QUESONI
www.quesoni.cat
Sonorització, il·luminació d'esdeveniments
www.quesoni.cat | info@quesoni.cat
Telèfon de contacte: 020 624 345 (LdJ) | 020 624 872 (PdJ) | 020 338 594 (Tribal)

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

Catalunya
Núm. 100 Setembre '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Yasmina Khadra, literatura de la dècada negra

L'escriptor algerià retrata una societat travessada per la violència

"Alger s'aferrava als seus turons, amb la roba arremangada per sobre de la seva vagina esclatant, mugia les diatribes difoses pels minarets, eructava, grunyia, revoltats els budells, gemegant, amb els ulls en blanc i el musell bavejant, mentre el poble retenia l'alè davant el monstre incestuós que estava a punt de parir. Alger donava a llum. Amb dolor i nàusees. Amb horror, naturalment. El seu pols martellejava les consignes dels integristes que desfilaven pels bulevards a pas conqueridor" (Lo que sueñan los lobos, 1999).

Ivan Miró
cultura@setmanaridirecta.info

Força expressiva, llenguatge violent, sovint brutal, atractiva combinació de lirisme i cruïsa. Espirals d'acció accelerada que són alentides bruscament per descripcions acurades d'una història política amarga, tenallada per la violència i la corrupció. Construcció profunda de personatges introspectius, i alhora immersions metafòriques en els estats d'ànim d'una societat turmentada, l'algeriana. Possiblement, aquestes són les suggerents traces estilístiques que fan que una vegada llegida una novel·la de Yasmina Khadra, no ens quedi altre remei que cercar-ne una segona, i així -també nosaltres retenint l'alè- fins a llegir-les totes. Però qui és Yasmina Khadra? De quins horrors emergeix la seva narrativa bestial?

Yasmina és... Mohamed
Nascut l'any 1955 a Keddasa, al Sàhara algerià -com una altra gran escriptora algeriana, Malika Mokkedem- Yasmina Khadra és el pseudònim literari de Mohamed Moulessehoul, de mare nòmada amaziga i, de pare, un oficial de l'Exèrcit d'Alliberament Nacional. El 1964, essent un infant i en ple fervor patriòtic per la fi de la guerra anticolonial -la independència respecte de França- és matriculat a l'Escola Nacional dels Cadets de la Revolució, on inicia una carrera militar que no abandonarà fins a l'any 2000, amb grau de comandant. Durant tota la seva vida militar, Moulessehoul és testimoni de les promeses esperançadores del socialisme algerià, que estén la salut i l'ensenyament i se solidaritzen amb les revolucions mundials, des dels Black Panthers afroamericans fins als independentistes canaris. Però també és testimoni de la deriva autoritària del

Front d'Alliberament Nacional, de la dictadura del partit únic, de les insurreccions massives de 1988 i de la seva repressió sagnant, així com de la crisi de governabilitat que força els generals a reformar la constitució i instaurar un multipartidisme...

estroncat per una guerra que durarà deu anys: la dècada negra.

L'any 1989, i després d'haver publicat sis novel·les, Moulessehoul adopta el pseudònim femení de Yasmina Khadra, "una manera de retre homenatge a la dona algeriana, que fou la primera d'alçar-se contra els integristes". Amb aquest gir, i superant la censura que limitava les seves primeres novel·les, la narrativa de Khadra s'impregna d'una crítica social que no només dispara contra les atrocitats comeses pels integristes en els anys noranta, sinó que dissectiona les estructures del poder polític, econòmic i social que han engendrat el "monstre". La corrupció sistemàtica dels militars del Front, l'enriquiment ominós de personatges obscurs a l'emparrà de la guerra -"la màfia politicofinancera", la desesperiació dels habitants dels barris miserables de la Casbah i Bab-el-Oued, les operacions clandestines -la guerra bruta- dels serveis secrets, l'execució sumària d'artistes, intel·lectuals i dissidents a les mans d'assassins de qui es dubta qui

serveixen, l'opressió de les dones... Tota una societat és analitzada sota el ritme implacable d'un gènere que escapa a l'etiqueta de novel·la negra, però de la qual beu indubtablement.

Khadra, a l'epicentre de l'huracà

El 1991, el Front Islàmic de Salvació guanya les eleccions, i el poder militar -amb la complicitat de part de la societat civil algeriana i els governs occidentals- no ho tolera. Anul·la els comicis, il·legalitza el FIS i inicia una repressió que portarà militants islamistes a camps de concentració, a la mort i a la clandestinitat. S'inicia una guerra inacabable, que causarà més de 150.000 morts i milers de desapareguts, deu anys en què els drets humans són violats sistemàticament pels bàndols en litigi. Del caos destructor, algú en traurà profit: les noves oligarquies aprofitaran per fer un ajust estructural i iniciar les privatitzacions de l'economia nacionalitzada: el gas i el petroli. És en aquest escenari brutal, de massacres indiscriminades i noves fortunes vertiginoses i insultants, on Khadra situarà les seves millors trames, i on personatges significatius, com el comissari Brahim Llob, es trobaran en l'atroç epicentre de l'huracà.

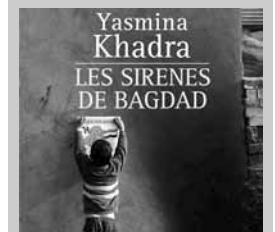
L'any 2000, després d'haver publicat les novel·les que el donen a

conèixer mundialment (Morituri, Doble Blanco i El otoño de las quimeras... La Trilogía de Argel) el comandant Moulessehoul abandona l'exèrcit per dedicar-se completament a la literatura. Revela la seva veritable identitat i causa un gran escàndol tant a França com a Algèria. Aquells que l'aplaudien per la seva condició femenina són decebuts i se l'acusa d'impostura, i la seva pertinença a l'exèrcit, que ha perpetrat massacres sota el pretext de la lluita antiterrorista, el fan diana de totes les crítiques. Moulessehoul deixa Algèria, i s'instal·la a França, on inicia un període literari de caràcter autobiogràfic.

A partir d'aleshores, la seva obra és traduïda a més de 20 idiomes -entre ells el català- i és elogiada pel Premi Nobel de Literatura J.M. Coetzee, qui el situa més enllà de la literatura de gènere. Inicia una nova trilogia, ambientada en els escenaris igualment violents de l'Afganistan, Bagdad i Israel/Palestina, i on si bé en alguns punts retorna a la seva escriptura magistral, com a El atentado, l'allunyament dels bastidors de la realitat algeriana, que tan bé coneix de primera mà, potser li resta una mica de profunditat a l'hora de descriure les relacions socials que contextualitzen les seves trames.

> Alguns títols de Yasmina Khadra

Les agneaux du seigneur (1998)
TRAD. CASTELLÀ, LOS CORDEROS DEL SEÑOR Morituri (1997)
TRAD. CASTELLÀ, TRILOGIA DE ARGEL
Double blanc (1998)
TRAD. CASTELLÀ, TRILOGIA DE ARGEL
L'automne des chimères (1998)
TRAD. CASTELLÀ, TRILOGIA DE ARGEL
À qui révent les loups (1999)
TRAD. CASTELLÀ, LO QUE SUEÑAN LOS LOBOS
L'écrivain (2001)
TRAD. CASTELLÀ, EL ESCRITOR
Les hirondelles de kaboul (2002)
TRAD. CASTELLÀ, LAS GOLONDRINAS DE KABUL
La part du mort (2004)
TRAD. CASTELLÀ, LA PARTE DEL MUERTO
L'attentat (2005)
TRAD. CASTELLÀ, EL ATENTADO
Les sirènes de Bagdad (2006)
TRAD. CATALÀ, LES SIRENES DE BAGDAD

MÚSICA

Cants i autors al Vallès

El Casal Popular l'Esquerda i l'Associació Cultural de Granollers organitzen a l'octubre un cicle amb Sanjosex, Le Petit Ramon, Lo Noi del Cirerer i Dídac Rocher

COCA CICLE DE CANTS I AUTORS

sanjosex	lo noi del cirerer	ENTRADA: 5 euros* *Per Filles: 12 euros (lloc Umbert) HOJA: 22:50 h. Casa de Cultura Sant Francesc
pau riba	aleix garriga i xavier d'edimburg	
le petit ramon	dídac rocher	
Granollers Octubre 2008		

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

Durant tot el mes d'octubre se celebra a Granollers la primera edició del cicle Cants i Autors. És un projecte impulsat per l'Associació Cultural de Granollers i el Casal Popular l'Esquerda per crear un cicle de música d'autor a la capital del Vallès Oriental que doni espai a nous i antics creadors de música d'autor, de diferents gèneres musicals, sense tancar les portes a les propostes innovadores i trencadores. A l'edició d'enguany, que se celebrarà entre la Casa de Cultura de Sant Francesc i el centre cultural Roca Umbert-Fàbrica de les Arts, hi destaquen veus joves com la dels cantautors Dídac Rocher o Lo Noi del Cirerer, al costat de propostes clàssiques com la del darrerament inevitable Pau Riba.

Un dels caps de cartell del Cants i Autors és, precisament, un personatge que no és ben bé un cantautor: Sanjosex. La incapacitat de la crítica musical per classificar-lo només fa que sumar actius al projecte musical de Carles Sanjosé, un autor que combina la seva passió musical amb un ofici com l'arquitectura. Amb uns ritmes frescos que oscil·len entre el blues, el flamenc, el pop i el folk i unes lletres reflexives, ahora que divertidament quotidianes, Sanjosex és una de les propostes més interessants dels darrers temps, sorgida a més des de l'estricta independència d'un petit segell com BankRobber, editor dels seus dos treballs: *Viva* (2005) i *Temps i relotge* (2007).

Més escorat cap al rock i la psicodèlia, trobem una altre fitxatge de la factoria BankRobber: Le Petit Ramon. El seu impulsor, el guitarrista i compositor Ramon Faura -en altres temps capità dels irreverents Azucarillo Kings-, el defineix com "un experiment musical contra la perfecció i la higiene". El darrer treball d'aquest *crooner punk* -així l'ha definit algun periodista i ell no n'ha renegat- és *Morts, desastre i barbàrie* (2008), un disc que Faura va presentar fa uns mesos com un al·legat contra els morts vivents, és a dir, aquells que van per la vida talment com difunts.

Aposta per les noves veus
Cants i Autors compleix també una vocació de divulgació de les propostes noves. Entre elles, es compta Lo Noi del Cirerer. El cantautor d'Oriol Xavier Roqué fa cançons que parlen de sentiment i de lluita, recollides en la seva primera maqueta, *Sembrant esperances*. La proposta d'Aleix Garriga i Xavier d'Edimburg va en la mateixa línia. Una proposta experimental de petit format sincera i compromesa en què Aleix Cabrera (veí de la Vall de Tenes) i cantant del grup de rock Pel Broc Gros) musica textos del poeta de Lliçà de Munt Xavier d'Edimburg en un format proper al blues i molt influït pel folk nord-americà. I també Dídac Rocher, un cantautor que mira de cantar aquella part de les coses que només es revela en estat contemplatiu. Rocher aterra al cicle Cants i Autors en format duet i hi interpretarà cançons seves i poemes musicats d'autors catalans que l'han influenciat.

CICLE CANTS I AUTORS

- 3 d'octubre. Sanjosex
 - 10 d'octubre. Pau Riba a Quatre Bandes
 - 11 d'octubre. Le Petit Ramon
 - 17 d'octubre. Lo Noi del Cirerer + Aleix Garriga i Xavier d'Edimburg
 - 18 d'octubre. Dídac Rocher
- Preu: 5 euros (3 per socis de l'Esquerda) a excepció de Pau Riba (12 euros).
Tots els concerts comencen a les 22:30h i se celebren a la Casa de Cultura de Sant Francesc, a excepció del de Pau Riba, que se celebra a Roca Umbert.
L'entrada de tots els concerts inclou una consumició i la festa continua després del recital amb música enllunada.
<www.cantsiautors.cat>

Esquerdant la realitat

L'Esquerda és un col·lectiu que va néixer fa tres anys amb un propòsit clar: oferir a Granollers un espai alternatiu on poder trobar-se, xerrar, debatre, prendre alguna cosa o simplement passar una bona estona. Han mantingut un espai al carrer Tarafa durant gairebé dos anys i ara tenen en projecte un nou espai. Tot i això, L'Esquerda no és només un local. També ha participat de la vida social i cultural de la ciutat a través de projectes com el Musik'n'rii, la Festa Major, el camp d'any o el Festival de Jazz de Granollers.

MÚSICA

"L'autoedició és un camí amb moltes dificultats"

Tenguerengue

Tenguerengue és una banda fincada a Barcelona però amb membres reclutats arreu de l'Estat espanyol. Anteriorment coneguts com a Tejemanaje, han passejat la seva barreja de reggae, salsa, rumba i funk arreu de l'Estat per presentar la seva maqueta autoproduïda **Semillas*.

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

El concepte 'tenguerengue' fa referència a quelcom que està en un punt de desequilibri... A qui voleu desequilibrar?

En realitat el *tenguerengue* és com un estat d'equilibri que en alguns moments s'aconsegueix, però que com tot -està en constant canvi, no acostuma a durar gaire. Si cadascú connectés amb si mateix seria més lliure i molts dels desastres que cometem avui dia a causa de les nostres frustracions tindrien un altre desenllaç. Per això hem d'escollar-nos molt i anar amb compte per aquesta corda fluixa en què de vegades es converteix la vida. **Sou una banda amb músics de moltes tradicions diferents. Què és el que més us uneix?** Sobretot ens uneix la passió per la música, per créixer i aportar alguna cosa en aquest sentit. Som gent de carrer que sempre hem estat a prop d'un instrument i que en un cert

moment hem optat per aprendre els ritmes que vénen d'altres llocs i amaranos d'altres cultures a les quals sempre hem estat propers, però que ens feia falta valorar amb respecte. La música cubana, brasilera, el flamenc... Són músiques molt complexes i, si volem practicar-les amb respecte, hem de posar-nos-hi a dins i fer-les pròpies. **Quins projectes teniu a nivell discogràfic? L'Autoedició és la vostra opció prioritària?** Ara estem en un moment de trànsit, de replantejament i d'entrada de gent nova al grup. Ens interessa controlar i fer nostre tot el que fem. L'autoedició és un camí en aquest sentit, però les dificultats que planteja no són poques, ja que al final hi ha el negoci musical i unes maneres de fer que posen molts pals a les rodes als que treballem a un nivell autogestionat. En realitat ens agradaria enregistrar alguna cosa més extensa: de moment encara ens queda... no serà per falta de ganes ni cançons noves!

MÚSICA

Víctor Jara

El derecho de vivir en paz
(WARNER)
CANÇÓ

Víctor Jara ha esdevingut un símbol en la lluita contra el feixisme. La seva obra ha traspassat fronteres de tota mena, no té data de caducitat i conserva la vigència, amb múltiples enregistraments inèdits i en directe. L'obra del cantautor xilè forma

part de la memòria popular de la lluita contra l'imperialisme. Per això cal dir que resultarà vergonyós per molts dels seus seguidors que la multinacional Warner publiqui aquesta recopilació. Una més de les contradiccions de la globalització neoliberal. R. Palà

MÚSICA

Dúmbala Canalla

M'enfango
(PAE)
KLEZMER

Ara que vivim un petit *boom* del *klezmer* i les músiques balcàniques és de justícia recordar els pioners del gènere en l'àmbit català. Tres anys després del seu disc homònim de debut, els Dúmbala Canalla publiquen *M'enfango*, un treball d'acurat disseny artesanal on podem

sentir la seva barreja única i carregada d'energia de músiques de circ, gitanes, jueves i catalanes, interpretades amb molt de *swing*. Destaca la col·laboració amb els nord-catalans Les Madeleines al tema "Res de nou", dominada pels aires de fanfàrria desbocada. B. Balanyà

, expressions

El llegat del PSAN

Es compleixen quaranta anys de la fundació del Partit Socialista d'Alliberament Nacional, fita clau de l'independentisme modern

ANDREU FERNÁNDEZ

Pancarta del PSAN durant la diada de l'11 de setembre de 2006

Enguany es compleixen 40 anys del naixement del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN). Es tracta d'una fet essencial, ja que marca un abans i un després en la lluita per l'alliberament nacional dels Països Catalans.

Pau Tobar
cultura@setmanaridirecta.info

Les arrels del PSAN es troben en el trencament ideològic esdevingut al si de l'interclassista Front Nacional de Catalunya. Els seus orígens se situen a l'any 1968, en el marc d'un panorama mundial d'efervescència dels nous moviments socials, de distanciament del jovent vers els sindicats i partits comunistes clàssics i d'auge de les lluites antiimperialistes. Aquest context és fonamental per entendre l'enfrontament de les bases del FNC (majoritàriament joves i marxistes) vers una direcció fossilitzada en una línia exclusivament patriòtica. Una col·lisió ideològica que es feu insuperable i acabà amb l'escissió del jovent que va formar el PSAN.

La importància d'aquesta ruptura ideològica rau en el fet que, per primera vegada als Països Catalans -malgrat alguns precedents efímers dels anys 30-, s'estableix un nou marc conceptual revolucionari que conjuga l'alliberament social i nacional de Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó.

Clarificació ideològica

Els primers anys d'existència del PSAN no estigueren exempts de contradiccions. La seua participació en organismes unitaris de l'anomenada *oposició democràtica* se saldà amb uns resultats força negatius i l'escissió d'un grup de militants que,

anys després, conformaria Independentistes dels Països Catalans (IPC). Finalment, el PSAN acabà per rectificar, s'allunyà del possibilisme i va clarificar el seu ideari. Així, el 1977 el PSAN es definí com a partit comunista, cosa que produí l'abandonament del partit d'un sector reformista de la militància (entre ells l'actual conseller principatí Josep Lluís Carod-Rovira).

El naixement de l'organització armada Terra Lliure accentuà la radicalització del PSAN. Gairebé en paral·lel s'estaven teixint xarxes antirepressives consistents: els Comitès de Suport als Patriotes Catalans. La nova conjuntura imposava canvis polítics i és per això que el PSAN va modificar la tàctica i va apostar per la construcció d'un moviment independentista ampli. El projecte aglutinador rep el nom de Moviment de Defensa de la Terra (MDT) i veu la llum el 1984.

Malgrat les seues potencialitats, l'MDT no reeixí per la manca d'entesa entre el PSAN -que pensava que llavors calia prioritzar els eixos independència i reunificació- i IPC -que defensava una major implicació en les lluites populars. Així doncs, el 1987 es produí un trencament que es reproduí també a Terra Lliure i al conjunt del moviment. La divisió fou aprofitada per Esquerra Republicana de Catalunya per encetar un procés d'assimilació, propiciar la reinserció dels presos i preses i -amb ella- la desaparició progressiva de la lluita armada. Tanmateix, l'independentisme combatiu continuà constituint-se com a moviment i, sota els paraigües del PSAN, aparegueren noves organitzacions com la Coordinadora Obrera Sindical o l'organització juvenil Maulets -que enguany compleix vint anys.

DATES CLAU DEL PSAN

1968 - Naixement del PSAN
1969 - Aparició de la revista <i>Lluita</i> (publicació nacional del PSAN)
1974 - Escissió del PSAN-p (posteriorment IPC)
1977 - El PSAN es declara partit comunista
1979 - Terra Lliure i els CSPP comencen a organitzar-se
1984 - Naix l'MDT
1985 - IPC s'integra a l'MDT
1987 - L'MDT s'escindeix en dos sectors PSAN i IPC
1989 - Terra Lliure s'escindeix en dos sectors PSAN i IPC
1991 - Desapareix el sector de Terra Lliure vinculat al PSAN
1996 - El PSAN canvia de tàctica per potenciar la seua organització

Fragmentació independentista

Tot i que -d'ençà de 1996 i davant la llavors fragmentada realitat independentista- el PSAN decidí abandonar la construcció del moviment i potenciar la seua pròpia organització, val a dir que en bona mesura l'independentisme actual és hereu d'aquest partit. Així, malgrat que l'esquerra independentista és un moviment recent que beu de força experiències i lluites noves sorgides d'ençà de la segona meitat dels anys 1990, el deute ideològic i fins i tot organitzatiu respecte del PSAN és incontestable. El plantejament tàctic de caire movimentista, els eixos independència-socialisme-Països Catalans (o senzillament Catalunya) o, en la majoria dels casos, el propi origen de les organitzacions remetent al llegat importantíssim del veterà de l'independentisme modern.

MÚSICA

El camí al Montseny

Pas, 2008
PÀGINES: 96
WWW.ELCAMI.CAT

La tasca que s'ha proposat la Lgent que impulsa el projecte del Camí és ingent: establir i senyalitzar un recorregut -essencialment cultural- per totes les terres de parla catalana que permeti a tothom que l'emprenqui visitar i conèixer millor el territori. Durant els darrers cinc anys han treballat en la senyalització de vuit trams i aquest setembre ha vist la llum la primera d'una sèrie de guies que els impulsors del projecte han previst editar per cadascuna de les etapes. En aquest cas es tracta del tram del Montseny, que cobreix la ruta entre Sant Celoni (Vallès Oriental) i Vic, la capital d'Osona.

L'elaboració d'aquesta primera guia ha estat possible gràcies a més d'un centenar de col·laboradors voluntaris dels tretze pobles que integren el recorregut,

coordinats per la gent de l'associació Pas, Serveis de Participació i Sostenibilitat. Aquest primer tram és un producte prometedor de turisme cultural, sostenible i descentralitzat. La manera de fer d'aquesta guia -expliquen els seus autors- ha estat inspirada per l'esperit d'il·lustres avantpassats com Joan Coromines, Joan Amades o Mossèn Alcover: de poble a poble, parlant amb la gent i recollint les aportacions de persones i entitats diverses. Fer El Camí no és només fer una ruta sense més, és descobrir la realitat social del territori a través de les seves entitats i casals populars compromesos amb la cultura, el país i la història. I també gaudir de la seva gastronomia tradicional, les seves expressions de cultura popular i la seva mitologia. BLANCA BALANYÀ

Enemigo Combatiente

Moazzam Begg
Ed. LA TEMPESTAD, 19,50 EUROS

La història del britànic Moazzam Begg comença quan se'n va a viure a l'Afganistan amb la seva família i, poc després de l'11-S, és detingut per l'exèrcit dels EUA. A partir d'aquí, quatre anys segrestat. Però el llibre explica moltes més coses que simplement el que va patir -que va ser molt- durant aquests anys. Ens parla de la part humana de

les persones que són a Guantánamo, dels pensaments al voltant de la seva família, de les amistats que va fer durant aquests quatre anys -també amb algun soldat- i de totes les reflexions que passen pel cap a una persona que, de sobte, es veu privada de la seva llibertat i confinada a l'aïllament. MANEL ROS

Feminismes de la Transició a Catalunya

Conxa Llinàs Carmona
HORSORI, 2008
207 PÀGINES + CD ROM

Viatge minuciós que treu de l'oblit la part més recent de la història del feminisme al nostre país. Una recerca exhaustiva, amb la complexitat del Centre de Documentació de Ca la Dona, que recorre les primeres trobades públiques de dones, la xarxa de *planning*, el bar de dones laSal,

les Jornades Feministes, els avortaments il·legals de les trobades a les Llars Mundet. A l'annex trobem els manifestos i comunicats pel dret de decidir i per la despenalització dels anti-conceptius, així com els textos que van saber donar nom a la lluita transformadora de les dones. LÈLIA BECANA

Experimentació, subversió i perversió al CREA

El festival d'arts 'rars' de Barcelona del 22 al 27 de setembre

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Innovador, trencador i provocador. El festival d'arts *rars* de Barcelona torna aquesta tardor del 22 al 27 de setembre, ampliant els seus límits. En aquesta sisena edició, el CREA encara el repte de superar l'edició anterior i tornar a mostrar, dalt de l'escenari, propostes de múltiples disciplines d'arts escèniques. La motivació, però, continua essent la mateixa: mostrar experiències diferents, estranyes, *rars*, com les defineixen ells mateixos. En definitiva, donar un espai a propostes experimentals que difícilment troben cabuda en d'altres esdeveniments culturals. La programació és un reflex d'aquesta premissa amb la promoció de nous talents i nous llenguatges. El cap de setmana serà el moment àlgid amb dues nits plenes d'actuacions musicals, teatrals, de dansa i diverses performances. Dissabte a la tarda es farà el tercer concurs de llançament de pantalles d'ordinador; un dels esdeveniments que gairebé s'ha fet més conegut que el mateix festival. Ahhora, es podrà visitar una exposició de fotografies a càrrec d'Àlex Mulero així com projeccions de vídeo variades.

Ruckkoprx ELECTRÒNICA 'SUI GENERIS'

Un acte pur de creació immediata. Un discurs polític en el seu punt àlgid. Un viatge sense estacions. La consciència neutral. Sons que ens sonen atípics, llunyans i foscos. Una atmosfera videojectada amb imatges ratllades i de molts colors. I enmig de tot plegat, Ruckkoprx, un personatge totalment cobert amb una túnica i màscara blanca que va mesclant sons, sorolls i psicodelia diversa. David G. Costa

és l'encarregat de tot plegat, dels feedbacks, efectes i realització de vídeo, des del maig del 2007. A partir d'aquí ens presenta una actuació al límit del món conegut. La sessió va deixar petjada en l'edició anterior i ha estat seleccionada enguany per obrir la nit de divendres.

26 de setembre - 21.00 h
La Cosa Nostra, c/ Beret, 83
www.myspace.com/ruckkoprx

Semolinika

DISCIPLINES ESCÈNIQUES I EXPERIMENTALS

L'actriu i ballarina croata, coneguda resident del Teatre Antic de Barcelona, presenta *Sexe, futbol i altres coses importants*. Una combinació de tres performances i instal·lacions interactives titulades *Dos, Kontrapunkt i Adéu*. Julijana Tomic Fajdetic, coneguda artísticament com a Semolinika Tomic, ha estat reconeguda amb diversos guardons a àmbit estatal, com una de les noves propostes de teatre emergents més innova-

dors. La seva experiència durant vuit anys amb la companyia La Fura dels Baus li va permetre iniciar projectes personals combinant múltiples disciplines artístiques. Semolinika treballa en grans formats i estructures, sorprenent la crítica amb projectes com *Lenin is mine?*

26 de setembre - 22.15 h
La Cosa Nostra, c/ Beret, 83
http://semolinika.lanticteatre.com/

El cap de setmana serà el moment àlgid

Tot plegat en un ambient de recerca i expressió artística, intentant mostrar els diversos grups i sensibilitats. Des dels seus inicis el 2003, CREA és organitzat per la companyia barcelonina de teatre gestual PVC Teatro i l'associació La Cosa Nostra. Dos grups que treballen plegats en muntatges escènics que combinen la música, el foc, les accions, els materials i la piròtècnica artificial. PVC Teatro és coneguda per la denúncia de les hostilitats i perversions del sistema que ens envolten, amb muntatges com *Central Nuclear i 1984*.

La Quadra Màgica TEATRE I CABARET COMPROMÈS

Amb el muntatge *Pau* ple de reminiscències de Pau Casals i paella en directe, La Quadra Màgica és l'encarregada de disparar el tret de sortida a les performances i espectacles de dissabte a la nit. Una companyia que ja té nom als escenaris alternatius de Barcelona, on darrerament ha presentat aquest últim muntatge amb èxit de públic. Fundada l'any 2003 i tornada a engegar tres anys després, cada cop presenta

propostes més madures, burxant els límits i experimentals. No obstant això, en cap moment perden de vista l'essència que els caracteritza: l'estreta relació i vincle amb l'espai i el públic. Des del 2007, disposen de laboratori propi de creació a l'Espai Navae, una antiga nau industrial recuperada al barri del Clot-Sant Martí.

27 de setembre - 21h. La Cosa Nostra
http://www.laquadra.planqton.com

New Entity 'METAL', ROCK I LLETRES 'DARK'

Actuació que no deixa indiferent a ningú, ni musicalment, ni estèticament. Punxons, cresques, maquillatge roig i negre i diferents forats. Tot al pur estil *dark*, amb motius provocadors, funeraris i caminant al llindar del precipici de la perversió. New Entity pujarà a l'escenari per oferir una sessió metal hemodèpressiva. Les descripcions que fa d'ell mateix als indrets on actua,

parlen per si soles. Des de la publicació del seu darrer disc *Sexo, drogas y el cielo a tus pies* no havia donat senyals de vida. Això no obstant, com anuncia al web del CREA, torna més viu que mai com *L'amo i senyor de l'Absentia*.

28 de setembre - 01.00 h
La Cosa Nostra, c/ Beret, 83
http://www.myspace.com/newentity

+ INFO

http://www.creacrea.tk/
http://www.pvcpvc.tk/

DEL 19 DE SETEMBRE AL 19 D' OCTUBRE

FESTIVAL DE TEATRE DEL CASC ANTIC 08

DISSABTE 27 DE SETEMBRE A LES 21:30
CAMISOLE CHIMIQUE PRESENTA
TETA Y LIBERTAD

DISSABTE 26 DE SETEMBRE A LES 21:30
COLECTIVO DECOLLAGE PRESENTA
DKDN-T

c/ carders 12 ppal. Jaume I www.planeta-rai.org entrades 6€

teatre de la bona sort

www.setmanaridirecta.info

Directa

Estrena nou disseny

No et deixis convèncer.

, expressions

La Foliada a Nou Barris, cruïlla entre Galícia i Catalunya

Entre el 3 i el 5 d'octubre el barri barceloní acull per tercer any el Festival d'Intercanvi Galego-Català

Balls tradicionals gallecs durant la Foliada 2007

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

Des que, l'any 1999, O Jarbanzo Negro –un col·lectiu cultural gallec itinerant– va arribar a l'Ateneu de Nou Barris (Barcelona) i va començar a gestar la llavor del que seria un projecte d'intercanvi entre les realitats d'ambdós pobles, han plogut moltes foliades. Quan comenci l'octubre, esclatarà la tercera Foliada a Nou Barris, la quarta si hi sumem l'edició de 2007. A Gresca, que es va traslladar a Cerdeda (Galícia) amb la idea d'iniciar un procés d'anada i tornada i alternar cada any l'emplaçament d'aquesta celebració.

La xarxa Rede.cat, àmplia teixidora del referent identitari gallec dins la societat catalana, torna a agafar la batuta, juntament amb la Coordinadora Cultural de Nou Barris, l'Associació Cultural i Lucerna, Leñaverde, Millo Verde, SCDR Palestina i el local social Aturuxo –des de Galícia–, per desenvolupar tres dies de debat, música, gastronomia, aprenentatge i manifestacions culturals diverses.

L'origen

Tradicionalment, la *foliada* remet a la festa i la diversió nocturna gallegues, però també a una peça teatral de creació popular que es representava en temps de carnestoltes, amb un rerefons crític i una implicació col·lectiva. Amb la intenció de conservar aquest caràcter de festa espontània i espai

col·lectiu organitzat i autònom, cada any se'n fa una reinterpretació adaptada al moment i a les circumstàncies. Les realitats del poble català i gallec amplifiquen sinergies a l'Espai de Crítica i Acció que, segons Víctor Cabral, membre de Espazo Galego des Països Catalans –un col·lectiu que col·labora en l'organització i forma part de Rede.cat–, enguany “guanya espai i importància”. D'aquesta manera, la foliada pretén “connectar les problemàtiques i les lluites per propiciar el mutu *(re)coneixement* i arribar a conclusions comunes”. Mobilitat, territori i especulació, cultura i llengua i política i història són els eixos protagonistes de l'Espai Crítica i Acció d'enguany.

La Foliada 2008, assegura Víctor Carbral, ha apostat fort per “potenciar i ampliar la participació en les diverses fases del projecte”. Quatre pobles gallecs, Boiro, Burela, Cerceda i Redondela, així com la Coordinadora

Cultural de Nou Barris, han proposat diverses intervencions i activitats. D'altra banda, hi ha un ventall ampli de propostes musicals que arriben de diverses localitats, com la formació de *metal, emo i punk* Machina, des de Cerceda, o el *rap, punk i reggae* de Som do galpom des de Boiro. Nou Barris també fa sonar bandes de barri com Proyecto Luisbo, amb les sessions d'electrònica i *techno*, o el rock festiu dels Hermanos Maskintos. A les nits de música en directe, s'hi afegeix un taller-exposició d'instruments medievals gallecs a càrrec de Carlos do Viso, que també els farà sonar en directe amb la banda Tres Estralos.

Sota el paraigua de *Re-hab*, es projectaran diversos treballs fotogràfics i fílmics amb un clar “accent de crítica social i en defensa del patrimoni”, segons ha explicat Martín Casanova, un dels organitzadors de les propostes i membre de l'Associació fotogràfica Olláparo. Les propostes giren al voltant dels incendis, la construcció i la destrucció del territori i els rastres humans que impregnen el medi ambient. Juntament a Olláparo, creadors que pertanyen al col·lectiu Leñaverde de Boiro, el grup Contraplano de Riveira trasllada els seus treballs a la Foliada. Per últim, l'espectacle de titelles és una de les novetats d'enguany i arriba de la mà de la companyia Viravolta, que des de l'any 1982 organitza una sèrie d'activitats molt variades relacionades amb el món dels ninots.

Tast gastronòmic

Diversos grups, tant de Nou Barris com de Galícia, s'encarreguen de preparar dinars i sopars durant la *foliada*. Fideuà de Nou Barris, *mexilloada galega* de Cerceda, arròs amb *chocos de Redondela* i el tradicional *cocido galego* de Burela a càrrec de la Sociedade Cultural Deportiva i Recreativa Palestina (SCDRP). Aquesta associació

cuarà un dels plats més instaurats en les reunions familiars i les dates assenyalades a Galícia, arran de la tradició de criaça de porcs per al consum propi, que és la base del *cocido*. Amb tots els ingredients arribats de Galícia i la presència del xef D. Alejandro Ladra, la SCDRP cuinarà un *cocido galego* per a 400 persones.

EL REBOST

Herbes

Laia Bragulat i Joan Andreu Moll

Arriba la tardor, la fresca, les fulles seques i algunes de les collites més preuades a les nostres contrades... Aquesta setmana us proposem fer una mica de rebost i repàs d'algunes propietats i usos culinàries de les herbes aromàtiques que tenim més a l'abast. Com sempre, incomplet, perquè cada espècie mereixeria més d'un

Rebost, però és que els caràcters van més buscats que els bolets a la tardor... Així, iniciem una sèrie «discontinua» sobre les herbes, espècies i condiments que no poden faltar a la nostra cuina i que ens ajudaran a gaudir d'uns menjars encara més saborosos d'una manera saludable, fàcil i barata. També animem les més urbanites a rescatar l'agricultura ancestral que duem dins –qualsevol balconada va bé.

Alfàbrega (*Ocimum basilicum L.*)

Principis actius:
cineol, metilchavicol i linalol.

Estimulant, antiespasmòdica, antisèptica, afavoreix la secreció de llet durant l'al·lactament.

L'essència d'alfàbrega ha estat relacionada des d'antic amb l'amor, el sexe i la passió. Com a afrodisíaca, se la relaciona amb rituals per propiciar la fecunditat i afavorir la procreació. L'alfàbrega forma part important de les cultures populars de la Mediterrània, el Carib i d'altres zones. Es pot cultivar a casa amb facilitat, en un test situat en una finestra o balcó sense sol directe. Per allargar la planta, la podeu despuntar per evitar que floreixi i grani abans d'hora. És millor utilitzar-la en fresc i es pot conservar, un cop tallades i rentades les fulles, en glaçons o bé en oli d'oliva.

Usos culinàries
Acompanya el formatge, els tomàquets, les amanides, els ous, les albergínies i els pebrots. També sopes i és molt popular amb la pasta i les pizzes. Pot perfumar algun licor, com la ratafia.

Pesto

- 10 o 15 fulles fresques d'alfàbrega grossa
- 100 gr. de pinyons/pipes de girasol per les butxaques precàries
- 125 gr. de formatge parmesà o semblant (fort i sec)
- 4 o 5 dents d'all
- 150 cl. d'oli d'oliva
- sal i pebre
- Ho triturarem tot.

Menta (*Mentha piperita L.*); herba bona (*Mentha sativa*)

Principis actius:
Mentol, mentona, cineol, piperitona i altres terpens.

Tònica, estimulante, estomacal i carminativa (evita i ajuda a expulsar els gasos).

Tot i que no es tracta d'un gènere de caràcter mediterrani, el seu cultiu casolà és fàcil i ens possibilita tenir-ne de fresca tot l'any. N'hi ha prou amb un balcó no massa assolat i aigua abundant. Podem fer dues collites. La primera just abans de la florida (entre maig i juliol) quan la planta és frondosa i la segona a mitjans de setembre. La tallem baixa, a pocs dits de terra. El mateix dia separem les fulles i les deixem assecar sobre un drap, sense amuntegar-les massa, en un racó fosc i ben ventilat. Quan estiguin ben seques les empotem.

Usos

Les infusions i tisanes estimulen la secreció de suc gàstric i fan més lleugera la digestió (compte si patiu d'úlcera). Infusionada amb fonoll, comí o anís, alleuja els gasos.

Té aplicacions gastronòmiques múltiples i delicioses. Combina bé amb la xocolata, la fruita, la llet i els iogurts. També amb batuts i gelats i és una bona companya d'amanides, faves,

pèsols, patates, sopes, cogombre, tomàquets i albergínies.

Tzatziki

- 1-2 iogurts grecs
- ½ cogombre ratllat i colat (per treure'n tota l'aigua)
- 1-2 dents d'all picades ben fines
- 3 cullerades de menta fresca picada
- Oli, sal i pebre
- Barregem amb una forquilla (amb batidora no perquè ens liquaria la salsa) i refrigerem.

Refrescant i saborosa, acompanya amanides de tota mena, arrebossats (bunyls, pakores) i sempre digna de sucuar-hi pa.

Salut i bon profit!

Recomanem

27 DE SETEMBRE

DIA INTERNACIONAL PER LA DESPENALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT

Jornada d'autoformació per a dones. El dret al propi cos, vint anys després. D'11h a 18h. a l'Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71, 1er, Barcelona.

11.00 a 12.30. Avortament i patriarcat. Amb dones de l'Assemblea de Dones Autònomes per la Despenalització de l'Avortament. 12.45 a 14.15. Bioètica, avortament i dret de decidir. Conceptes i conflictes bioètics des del feminisme. Amb Glòria Marin, de l'Assemblea de Dones d'Elx. 14.30 a 16.00. Dinar. Amb el cuscús de Revolta Global (5 euros, si pots) 16.00 a 17.30. Aspectes jurídics de tot plegat. Amb Marisa Fernández, de Dones Juristes. Si necessiteu espai infantil, aviseu amb temps al 934 127 161. 28 de setembre. Concentració pel Dia internacional per la despenalització de l'avortament. 12 h. Glorieta del Parc de la Ciutadella, Barcelona Amb motiu del Dia Internacional per la despenalització de l'avortament, es convoca un acte reivindicatiu que reunirà totes les veus que exigeixen la despenalització de l'avortament i la seva inclusió a la cartera sanitària pública. L'acte comptarà amb la presència de la doctora Rebecca Gomperts, membre fundadora de Women on Waves, associació holandesa en defensa de l'avortament. Obrirà l'acte la cantant Big Mama i les Dones de Blanc el clouran amb un espectacle de dansa contemporània

Organitza: Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït i Plataforma a Favor del Dret a l'Avortament (PFDA) Més informació: dretalpropicos@gmail.com

Amb el suport de la Plataforma a favor del Dret a l'Avortament. A més dels grups de la Campanya, també hi participaran dones de col·lectius com el Front Antipatriarcal, la Ruta Pacifica de las Mujeres, l'Organització Femenina Popular de Colòmbia, col·lectius xilens, etcètera.

Més informació: www.caladona.org/avortamentlliureigratuït.html i www.observatori.apcib.org/plataforma.php

28 DE SETEMBRE LA MERCÈ TAMBÉ HA AVORTAT!

Concentració. 12 h Glorieta del Parc de la Ciutadella a Barcelona

Amb la participació de: Big Mama + Rebecca Gomperts, fundadora de Women on Waves + Ayekafe (Xile) + parlaments de grups feministes llatinoamericans

Organitza: Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït + Plataforma a Favor del Dret a l'Avortament

Més info a: 934 127 161 dretalpropicos@gmail.com

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

25 de setembre.

Presentació del llibre 'El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui', de Joan Busquets Verges

19.30h. Al CSA Can Vies. C. Jocs Florals, 40-42, Sants. Sinopsi: Joan Busquets Verges va actuar, entre d'altres, amb guerrillers berguedans com Ramon Vila Capdevila i Marcel·lí Massana, tots dos anarquistes i de la CNT. En la seva lluita, Ramon Vila hi va deixar la vida l'any 1963. Organitza: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Més informació: cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

26 de setembre.

Passé del documental '39' i tertúlia amb els realitzadors del projecte.

20h. Ateneu Rosa de Foc. C. Verntallat, núm. 26. Gràcia (Barcelona), <M> Fontana (L3) o Joanic (L4). El treball 39 és el fruit del projecte de recuperació de la memòria històrica *Arxiu de la memòria: Torelló (1931 - 1955)* i dona veu a diferents persones que van viure en pell pròpia el transcurs de la Guerra Civil i els

primers anys de la dictadura franquista en un poble de l'interior de Catalunya, Torelló. A partir de 39 testimonis en primera persona, es narra la vida quotidiana dels habitants d'aquesta població. El treball ha estat realitzat i produït per l'Associació Cultural El Cosidor Digital. La direcció del projecte és del productor audiovisual Jordi Campàs i l'historiador Santi Molera. Més informació: http://www.elcosidoedigital.gesbisaura.com/.

Presentació del llibre 'El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui', de Joan Busquets Verges

20.30h, a la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes, C. Joaquim Costa, 34 baixos. Organitza: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Més informació: cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org Fins al 30 de setembre.

Exposició: 'La mirada al viento' De dilluns a dijous de 12h a 14h i de 16h a 20h. Ca la dona. Exposició fotogràfica sobre la trajectòria durant més de tres dècades de l'OPP - Organització Femenina

Popular (Colòmbia). 30 de setembre.

Seminari: La situació dels menors estrangers no acompanyats a Catalunya Durant tot el dia. Sala d'actes de la Federació Catalana d'ONGC. C. Tàpies 1-3. Inscripció gratuïta. Organitza: Save the Children. Més informació: www.savethechildren.es

CELRÀ

26 al 28 de setembre **3eres Jornades en defensa de la llengua i la cultura, en el marc dels actes del correllengua.** 26 de setembre. Xerrada: Situació del català a la Catalunya Nord. 20h al C.C. La Fàbrica. Amb degustació de productes d'aquest territori. 27 de setembre. Actuació d'Angel Daban i xocolatada. 12h al porxo de les piscines. 19h Cercavila, sortida de la plaça de l'ajuntament. 20h Demostració de les colles bastoneres, al porxo de les piscines. 21h Sopar popular amb els cuiners solidaris (escudella i carn d'olla). 23h Actuació PD Pollo. 28 de setembre. 11:30h Esmorzar popular al porxo de les piscines, seguida-

ment jocs populars catalans i jocs de cucanya per la mainada. 16h Concurs de botifarra al local de l'Assemblea de Joves. Organitza: Acció Cultural de Celrà

GIRONA

25 de setembre. **Xerrada: TAV, per què? per a qui?** 19.30h. Casa de cultura de Girona. Xerrada-debat sobre l'impacte del Tren d'Alta Velocitat (TAV) a Girona i al conjunt del territori. Amb Martí Carreras (President de l'AV Sant Narcís) i Ramon Queralt (Enginyer industrial). Organitza: CUP Girona.

LLEIDA

25 de setembre. **Projecció del documental 'Pequeñas voces'** 21 h. Bar la sibil·la. Dirigit per Eduardo Carrillo, guanyador del primer premi de ficció del Festival Actua de l'ONG Intermón Oxfam. Un film amb pinzellades d'animació que parla de la vida dels infants d'un dels pobles més violents de Colòmbia.

SABADELL

Fins el 28 de setembre **Exposició: Jaume Viladoms** Casal Pere IV. Rambla 69, Sabadell. Organitza: Museu d'Història de Sabadell.

TARRAGONA

28 de setembre. **Excursió: La ruta del Carrascler** 8h A la rambla Nova, davant d'hisen-da. Amb el guiatge de Lluís Gurrera. Cal apuntar-se trucant al 699 564 518 de dilluns a divendres de 21 a 23h. Organitza: Grup excursionista i de natura Grup d'Amics de Toni Achón. Més informació: gata@tinet.cat

VILAFRANCA

29 de setembre **Xerrada: Vilafranca per la nova Colòmbia** 20h A l'Escorxador. Aturem el setge contra les organitzacions socials, desemmascarem el govern narcoterrorista d'Alvaro Uribe. Organitza: La Forna!, Malaka, Solidara, International Peace observatory, CUP, Endavant i Entrepobles.

Sortim de casa

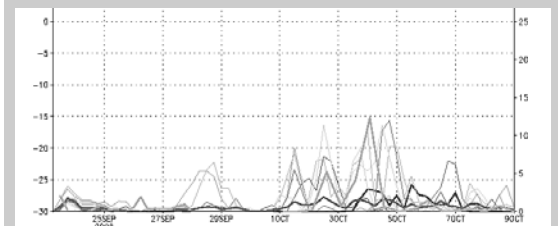
27 DE SETEMBRE. "XI MARXA D'HOMENATGE ALS MAQUIS".

A Sallent 9h Caminada comentada. Ens trobarem a la rotonda (entrada sud a Sallent) per fer la caminada de Sallent fins a Castellnou. Pel camí coneixerem el lloc de dues bases de suport als maquis i al final de la caminada visitarem un petit museu que parla del maquis Ramon Vila. Després hi ha tres opcions per la gent que vingui a fer la marxa: tornar a Sallent per un recorregut diferent i amb menys quilòmetres, dinar al bar de Castellnou (cal apuntar-se a: marxamaquix.sallent (at) gmail.com) i, opció evident, que la gent porti la carmanyola i tornem tates juntes. 19h passi del documental *Nestor Makhno (un campesino de ucrania)*, al centre cultural Joan Puig i Elies (parc municipal).

Organitza: Amics d'Agustin Rueda. Comissió organitzadora de la XI Marxa d'homenatge als maquis. Més informació a: www.sindominio.net/marxa-maquix

El temps que ha fet... i que farà

Pluges però no massa intenses. A banda de les fortes tempestes que van afectar Tarragona dilluns al matí, no sembla que aquesta setmana les taborinades intenses s'hagin de repetir. La component general dels vents serà de llevant i els núvols seran per-

sents i abundants a la línia costanera. Cauran pluges dèbils. La bossa d'aire fred a les capes altes no serà prou marcada com per generar grans tempestes. Els models de previsió (imatge) no donen fortes precipitacions fins a mitjans de la setmana vinent.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Richard Stallman MATEMÀTIC, FÍSIC, PROGRAMADOR, ACTIVISTA I 'HACKER'

“La lluita pel programari lliure és la millor acció que he fet en la meua vida”

Richard Stallman és fundador del projecte GNU i de la Free Software Foundation, des d'on promou el moviment pel programari lliure a tot el món. Defensa les quatre llibertats del programari: la persona usuària l'ha de poder executar com i quan vulgui; ha de poder copiar-lo i reparar-lo, si ho vol; se n'ha de poder analitzar el codi font i, si convé, canviar-lo per tal de distribuir de nou la versió millorada. Stallman, que va començar la seva lluita quan treballava al Massachusetts Institute of Technology (MIT), és el primer programador i ideòleg del sistema operatiu GNU que, juntament amb el kernel (nucli) Linux fet per Linus Torvalds, conformen el sistema operatiu GNU/Linux.

Enric Borràs Abelló
entrevista@setmanaridirecta.info

ENRIC BORRÀS

Com un programador ha acabat encapçalant una creuada pel programari lliure a tot el món? No ho anomenaria creuada, perquè sóc ateu, però sí que és una lluita per la llibertat. Jo volia viure lliure, volia fer servir els ordinadors amb llibertat i, coherentment, em vaig imaginar com se sentiria un usuari dels meus programes si tampoc no tenia llibertat per fer-los servir com volia. Així, vaig arribar a la conclusió que havia d'aconseguir programes lliures i que calia respectar la llibertat dels altres quan es programa. Si fas servir un programa privatiu et con-

“Si fas servir un programa privatiu et converteixes en un esclau dels seus desenvolupadors”

verteixes en un esclau dels seus desenvolupadors, sense poder comprovar que no faci cap tasca que et perjudiqui. Per tot plegat, necessitava un sistema operatiu lliure i vaig començar jo mateix a fer el sistema GNU. Sigui com sigui, la lluita pel programari lliure és la millor acció que he fet en la meua vida; tot i que encara no l'he acabada.

Tan important és aquesta lluita?
Fa vint anys poca gent feia servir la informàtica i era possible defensar els drets humans sense prestar-hi importància. Però ara és molt difícil

fer res sense la informàtica i, per tant, és molt més difícil fer que es respectin els altres drets humans sense mantenir el control del teu programari. El programari lliure no és més important que la llibertat d'expressió, per exemple, però cada dret és necessari per fer que es respectin els altres.

Quins són els principals obstacles actuals per al programari lliure?

Les lleis que poden prohibir el programari lliure, que sobretot són de dues menes. Unes són les que donen suport a les tecnologies de Restricció de Drets Digitals (DRM) i prohibeixen el programari lliure capaç de trencar aquestes manilles digitals. Són lleis injustes, sense ètica, que s'imposen a la força per impedir que la gent comparteixi arxius i coneixements. Les altres són les lleis de patents informàtiques, patents sobre idees de computació. Si fas un programa i fas servir una idea patentada sense pagar-ne els drets, el propietari et pot demanar. Però fer un programa gran sovint significa combinar milers d'idees d'aquesta mena. En un país que autoritza les patents informàtiques segurament hi ha centenars de patents infringides en qualsevol gran programa. Són unes lleis absurdes.

Quin paper han jugat els sistemes com Ubuntu per promoure el programari lliure?

A curt termini són útils, però a la llarga duen la gent a no apreciar prou la llibertat, difonen un coneixement parcial de la filosofia del moviment. Ubuntu és una versió del siste-

ma operatiu GNU/Linux, però no l'aprovo perquè conté programes privatius que no respecten les quatre llibertats del programari i difon el missatge que un programa privatiu no és dolent. Conec tres distribucions instal·lables de GNU/Linux que puc recomanar en lloc d'Ubuntu: Ututo, Blag i GnewSense, que és una versió adaptada d'Ubuntu sense els programes privatius.

“El programari lliure no és més important que la llibertat d'expressió”

Quina relació tenen els 'hackers' amb el programari lliure?

Molts desenvolupadors de programari lliure són hackers. Ho fan perquè els agrada, perquè és una oportunitat d'exercitar la seva intel·ligència. No han de seguir les ordres de ningú i escriuen el codi que els ve de gust, s'ho passen millor.

Què és un 'hacker'?

Un hacker és algú a qui agrada fer servir la intel·ligència amb un esperit juganer, que es pren un problema com un repte, com un joc, i que gaudeix resolent-lo. No només es pot ser hacker pel que fa als ordinadors, és possible ser-ho en molts altres camps com la música, la llengua... Però un hacker i un pirata són dues coses diferents. Els pirates són do-

lents, roben i assalten vaixells. I els hackers no ho fan, això.

Per què s'ha estès la idea que els 'hackers' són malvats? De què són pirates?

És un error que cometen els periodistes des de fa uns trenta anys. Cap a la dècada dels setanta, al Massachusetts Institute of Technology (MIT), hi havia estudiants i investigadors que eren hackers. Quan volien fer servir un ordinador per fer quelcom interessant -perquè si eren hackers segur que ho era, d'interessant- podien trobar-se que un administrador havia blocat l'accés a la màquina. En aquests casos, alguns hackers de vegades trencaven la seguretat dels ordinadors per fer-los servir igualment, perquè creien que era injust que una màquina en bon estat es trobés en desús i perquè s'ho preniën com un repte. Quan ho aconseguïen, se'n sentien orgullosos i demostraven que eren més intel·ligents que l'administrador. Però això només ho feien alguns hackers. Al Laboratori d'Intel·ligència Artificial del MIT, per exemple, on jo treballava, no ho feia ningú perquè no calia: no es tançava l'accés a cap ordinador i no trencàvem la seguretat perquè no ens calia. Malgrat tot, van associar els hackers amb la gent que trenca la seguretat dels sistemes.

Creu que el programari lliure acabarà desbancant el privatiu?

Doncs no ho sé, ja he dit que no sé preveure el futur. Però sí que sé que depèn de la gent, dels lectors d'aquesta entrevista, per exemple, i de com valorin la seva llibertat.

. LA COLUMNA

‘Georgia on my mind’

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

A principis de l'agost passat, l'exèrcit rus va envair Geòrgia. De seguida, arreu d'Europa, es va encetar un debat encès sobre si els invasors eren culpables de la pròpia invasió: la gent dita “d'esquerres” de cop van trobar tota mena de justificacions per a l'actuació russa (menys mal que no es tractava d'una actuació israeliana...). En fi, encara no se sap exactament què va passar, però sí que s'hi han deixat la pell 133 ossetes del sud, 64 soldats russos, uns 200 soldats georgians i uns 200 civils ídem. Mig miler de vides, perdudes -segons el govern rus- per garantir la protecció dels “ciutadans russos” de l'Ossètia del Sud i d'una altra regió georgiana, Abkhàzia. No som ningú per jutjar la veracitat d'aquesta afirmació, però sí que voldríem remetre el lector al *Diari rus* (Ara Llibres, 2007) de la periodista moscovita Anna Politkovskaia, perquè es tingui una idea del concepte de “protecció” que l'estat rus té envers els propis ciutadans. La Politkovskaia ens descriu, amb les dades a la mà, com aquest estat rus permet que els seus representants a Ingúixia i Txetxènia torturin i assassinin impunement qualsevol persona no adepta al règim de Putin; com a certes ciutats russes -per exemple a Astracan- es cremen les cases amb les persones dins per evitar pagar indemnitzacions i tot seguit construir-hi mansions pels nous rics locals (que, si no són per Putin, són engarjolats o exiliats); de com al Guantánamo/Abu Ghraib/Fallujah d'aquest estat rus -que es diu Komsomolskaia (n'heu sentit parlar? és clar que no)- es va aniquilar la població sencera abans d'annexionar 72 guerrillers que tot seguit van ser mutilats (els van tallar cames, braços i orelles: n'hi ha documentació audiovisual); un estat que no dubta a assassinar qualsevol periodista que el critiqui amb coneixement de causa, com ara la mateixa Politkovskaia, matada d'un tret davant de casa seva el 2006. I encara hi ha gent que se sorprèn perquè els georgians prefereixen els EUA i l'OTAN a Putin. Apa, au.

PHILIP TAT